

Dziennik Urzędowy C 103 E

Unii Europejskiej

Tom 50

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

8 maja 2007

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

III Akty przygotowawcze

Rada

2007/C 103 E/01	Wspólne stanowisko (WE) nr 4/2007 z dnia 5 marca 2007 r. przyjęte przez Radę, stanowiącą zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, w celu przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej na lata 2007-2013 program szczegółowy w celu zapobiegania i zwalczania przemocy wobec dzieci, młodzieży i kobiet oraz w celu ochrony ofiar i grup ryzyka (program Daphne III) jako część programu ogólnego „Prawa podstawowe i sprawiedliwość”	1
2007/C 103 E/02	Wspólne stanowisko (WE) nr 5/2007 z dnia 22 marca 2007 r. przyjęte przez Radę, stanowiącą zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, w celu przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej drugi wspólnotowy program działań w dziedzinie zdrowia na lata 2007-2013 ⁽¹⁾	11
2007/C 103 E/03	Wspólne stanowisko (WE) nr 6/2007 z dnia 22 marca 2007 r. przyjęte przez Radę, stanowiącą zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego ogólne zasady przyznawania pomocy finansowej Wspólnoty w zakresie transeuropejskich sieci transportowych i energetycznych	26

PL

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

III

(Akty przygotowawcze)

RADA

WSPÓLNE STANOWISKO (WE) NR 4/2007

przyjęte przez Radę w dniu 5 marca 2007 r.

w celu przyjęcia decyzji nr .../.../WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia ... ustanawiającej na lata 2007-2013 program szczegółowy w celu zapobiegania i zwalczania przemocy wobec dzieci, młodzieży i kobiet oraz w celu ochrony ofiar i grup ryzyka (program Daphne III) jako część programu ogólnego „Prawa podstawowe i sprawiedliwość”

(2007/C 103 E/01)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 152,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Traktat stanowi, że podczas definiowania i wdrażania wszystkich wspólnotowych polityk i działań należy zapewnić wysoki poziom ochrony zdrowia ludzkiego; jego art. 3 ust. 1 lit. p) wymaga, aby działalność Wspólnoty obejmowała przynajmniej się do osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony zdrowia.
- (2) Działalność Wspólnoty powinna uzupełniać krajowe działania mające na celu poprawę zdrowia publicznego, eliminując źródła zagrożeń dla zdrowia ludzkiego.
- (3) Przemoc fizyczna, seksualna i psychiczna wobec dzieci, młodzieży i kobiet, w tym zagrożenie aktami takiej przemocy, przymus lub arbitralne pozbawienie wolności bez względu na to, czy pojawia się w życiu publicznym czy prywatnym, stanowi naruszenie prawa do życia,

bezpieczeństwa, wolności, godności oraz integralności fizycznej i emocjonalnej, oraz poważne zagrożenie dla zdrowia fizycznego i psychicznego ofiar takiej przemocy. Przemoc tego rodzaju, tak powszechna we Wspólnocie, stanowi realne naruszenie praw podstawowych i realny uszczerbek dla zdrowia, a zarazem przeszkodę w korzystaniu z prawa do bezpieczeństwa, wolności i praw obywatelskich.

- (4) Światowa Organizacja Zdrowia (WHO) definiuje zdrowie jako stan pełnego komfortu fizycznego, psychicznego i społecznego, a nie jedynie braku choroby czy niepełnosprawności. Zgodnie z rezolucją Zgromadzenia WHO z 1996 r. przemoc stanowi jeden z głównych problemów w zakresie zdrowia publicznego na świecie. W swoim sprawozdaniu z dnia 3 października 2002 r. na temat przemocy i zdrowia WHO zaleca propagowanie działań w zakresie profilaktyki podstawowej, wzmocnienie działań na rzecz ofiar przemocy oraz zintensyfikowanie współpracy i wymiany informacji na temat zapobiegania przemocy.
- (5) Zasady te znalazły uznanie w licznych konwencjach, deklaracjach i protokołach najważniejszych organizacji i instytucji międzynarodowych, w tym Organizacji Narodów Zjednoczonych, Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP), Światowej Konferencji na rzecz Kobiet oraz Światowego Kongresu przeciwko wykorzystywaniu seksualnemu dzieci w celach handlowych.
- (6) Walkę z przemocą należy uznać za element ochrony praw podstawowych uznanych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej ⁽⁴⁾ i towarzyszących jej wyjaśnieniach, pamiętając, iż w jej ramach uznane jest między innymi prawo do godności, równości i solidarności. Zawiera ona szereg konkretnych artykułów odnoszących

⁽¹⁾ Dz.U. C 69 z 21.3.2006, str. 1.⁽²⁾ Dz.U. C 192 z 16.8.2006, str. 25.⁽³⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 5 września 2006 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym), wspólne stanowisko Rady z dnia 5 marca 2007 r. oraz stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 5 września 2006 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym).⁽⁴⁾ Dz.U. C 364 z 18.12.2000, str. 1.

- się do ochrony i propagowania integralności fizycznej i psychicznej, równego traktowania mężczyzn i kobiet, praw dziecka oraz niedyskryminacji, a także uznających zakaz niehumanitarnego lub poniżającego traktowania, niewolnictwa i pracy przymusowej oraz pracy dzieci. W karcie uznano, że do definiowania i wdrażania wszystkich polityk i działań Wspólnoty konieczny jest wysoki poziom ochrony zdrowia ludzkiego.
- (7) Parlament Europejski wezwał Komisję do opracowania i realizacji programów działań mających na celu walkę z taką przemocą między innymi w rezolucjach: z dnia 19 maja 2000 r. w sprawie komunikatu Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego: „O dalsze działania w walce z handlem kobietami”⁽¹⁾; z dnia 20 września 2001 r. w sprawie okaleczania kobiecych organów płciowych⁽²⁾; z dnia 17 stycznia 2006 r. w sprawie strategii zapobiegania handlowi kobietami i dziećmi narażonymi na wykorzystywanie seksualne⁽³⁾; i z dnia 2 lutego 2006 r. w sprawie obecnej sytuacji oraz przyszłych działań w zakresie zwalczania przemocy wobec kobiet⁽⁴⁾.
- (8) Wspólnotowy program działań ustanowiony decyzją 293/2000/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 stycznia 2000 r. przyjmującą program działania Wspólnoty (program Daphne) (2000-2003) w sprawie środków zapobiegawczych w walce przeciwko przemocy wobec dzieci, młodociany i kobiet⁽⁵⁾ pomógł podnieść poziom świadomości w całej Unii Europejskiej oraz zintensyfikować i wzmocnić współpracę między organizacjami w państwach członkowskich zajmującymi się zwalczaniem przemocy.
- (9) Wspólnotowy program działań ustanowiony decyzją 803/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. przyjmującą program działania Wspólnoty (2004-2008) w celu zapobiegania i zwalczania przemocy wobec dzieci, młodzieży i kobiet oraz w celu ochrony ofiar i grup ryzyka (program Daphne II)⁽⁶⁾ stanowi kontynuację wcześniejszych osiągnięć programu Daphne; zgodnie z art. 8 ust. 2 decyzji 803/2004/WE Komisja podejmie niezbędne kroki, aby zapewnić spójność rocznych przydziałów finansowych z nowymi prognozami finansowymi.
- (10) Wskazane jest zapewnienie ciągłości projektów wspieranych w ramach programów Daphne i Daphne II.
- (11) Istotne i niezbędne jest uznanie, iż przemoc wobec dzieci, młodzieży i kobiet ma poważne, bezpośrednie i długofalowe konsekwencje dla ich zdrowia fizycznego i psychicznego oraz dla ich rozwoju psychologicznego i społecznego, jak również dla zapewnienia równych szans osobom dotkniętym tym problemem, jednostkom, rodzinom i społecznościom; przemoc powoduje też wysokie koszty społeczne i ekonomiczne, które ponosi całe społeczeństwo.
- (12) Przemoc wobec kobiet przyjmuje wiele form — od przemocy domowej, powszechnie występującej na wszystkich poziomach społeczeństwa, do okrutnych tradycyjnych praktyk związanych z przemocą fizyczną wobec kobiet, takich jak okaleczanie organów płciowych i przestępstwa związane z naruszeniem czci, które to praktyki są szczególnie formą przemocy wobec kobiet.
- (13) Dzieci, młodzież lub kobiety będące świadkami przemocy wobec swoich bliskich powinni być uznawani, zgodnie z programem ustanowionym niniejszą decyzją (zwanym dalej „programem”), za ofiary przemocy.
- (14) W zakresie zapobiegania przemocy, w tym molestowaniu i wykorzystywaniu seksualnemu dzieci, młodzieży i kobiet, oraz w zakresie ochrony ofiar i grup ryzyka Unia Europejska ma następujące możliwości wnoszenia wartości dodanej do działań podejmowanych przede wszystkim przez państwa członkowskie: rozpowszechnianie i wymiana informacji, doświadczeń i dobrych praktyk; propagowanie innowacyjnego podejścia; wspólne wyznaczanie priorytetów; rozwijanie odpowiednich sieci współpracy; wybór projektów na poziomie ogólnowspólnotowym, w tym projektów wspierających bezpłatne telefony zaufania dla dzieci oraz specjalne linie dotyczące dzieci zaginionych i wykorzystywanych seksualnie; motywowanie i mobilizowanie wszystkich zainteresowanych stron; i ogólnoeuropejskie kampanie przeciw przemocy służące podniesieniu poziomu świadomości. Działania te powinny również obejmować wspieranie dzieci, młodzieży i kobiet, które są ofiarami handlu ludźmi.
- (15) Ponieważ podstawowymi przyczynami i konsekwencjami przemocy mogą często skutecznie zajmować się organizacje lokalne i regionalne działające we współpracy ze swoimi odpowiednikami w innych państwach członkowskich, program powinien przywiązywać odpowiednią wagę do środków i działań zapobiegawczych na rzecz wsparcia ofiar podejmowanych na szczeblu lokalnym i regionalnym.
- (16) W związku z tym, że cele niniejszej decyzji, mianowicie zapobieganie i zwalczanie wszystkich form przemocy wobec dzieci, młodzieży i kobiet, nie mogą być w zadowalającym stopniu osiągnięte przez państwa członkowskie ze względu na potrzebę wymiany informacji na poziomie wspólnotowym oraz rozpowszechniania dobrych praktyk na terenie całej Wspólnoty, a można je osiągnąć w lepszy sposób na poziomie wspólnotowym z uwagi na potrzebę skoordynowanego i interdyscyplinarnego podejścia oraz na rozmiary lub skutki programu, Wspólnota może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza decyzja nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 59 z 23.2.2001, str. 307.

⁽²⁾ Dz.U. C 77 E z 28.3.2002, str. 126.

⁽³⁾ Dz.U. C 287 E z 24.11.2006, str. 75.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 288 E z 25.11.2006, str. 66.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 34 z 9.2.2000, str. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 143 z 30.4.2004, str. 1.

- (17) Na mocy niniejszej decyzji ustala się na cały czas trwania programu kopertę finansową stanowiącą główny punkt odniesienia dla władzy budżetowej podczas corocznej procedury budżetowej w rozumieniu punktu 37 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami⁽¹⁾.
- (18) Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich⁽²⁾, zwane dalej „rozporządzeniem finansowym”, i rozporządzenie Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002⁽³⁾ ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia (WE, Euratom) nr 1605/2002, które zabezpieczają interesy finansowe Wspólnoty, muszą być zastosowane z uwzględnieniem zasady prostoty i spójności w wyborze instrumentów budżetowych, ograniczania liczby przypadków, w których Komisja ponosi bezpośrednią odpowiedzialność za ich wdrażanie i zarządzanie nimi, a także wymaganej proporcjonalności pomiędzy ilością zasobów i obciążeniem administracyjnym związanym z ich wykorzystaniem.
- (19) Należy również przedsięwziąć właściwe środki, aby zapobiec nieprawidłowościom i nadużyciom finansowym, a także podjąć konieczne działania w celu odzyskania utraconych, niesłusznie wypłaconych lub nieodpowiednio wykorzystanych środków, zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich⁽⁴⁾, rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami⁽⁵⁾ oraz rozporządzeniem (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącym dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF)⁽⁶⁾.
- (20) Rozporządzenie finansowe wymaga, aby dotacje operacyjne miały oparcie w akcie podstawowym.
- (21) Środki niezbędne dla wdrożenia niniejszej decyzji powinny być przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁽⁷⁾.
- (22) Zrównoważony udział kobiet i mężczyzn w procesie podejmowania decyzji ma podstawowe znaczenie dla osiągnięcia równości płci. Państwa członkowskie powinny zatem dołożyć wszelkich starań w celu osiągnięcia równowagi pomiędzy liczbą kobiet i mężczyzn w składzie komitetu, o którym mowa w art. 10,

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE, Euratom) nr 1995/2006 (Dz.U. L 390 z 30.12.2006, str. 1).

⁽³⁾ Dz.U. L 357 z 31.12.2002, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE, Euratom) nr 1248/2006 (Dz.U. L 227 z 19.8.2006, str. 3).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 312 z 23.12.1995, str. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 292 z 15.11.1996, str. 2.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 136 z 31.5.1999, str. 1.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23. Decyzja zmieniona decyzją 2006/512/WE (Dz.U. L 200 z 22.7.2006, str. 11).

STANOWIĄ, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Przedmiot i zakres zastosowania

1. Na podstawie kierunków polityki i celów ustanowionych w programach Daphne i Daphne II na mocy niniejszej decyzji ustanawia się program szczegółowy w celu zapobiegania i zwalczania przemocy wobec dzieci, młodzieży i kobiet oraz w celu ochrony ofiar i grup ryzyka („program Daphne III”) zwany dalej „programem”, jako część programu ogólnego „Prawa podstawowe i sprawiedliwość”, aby w ten sposób przyczynić się do wysokiego poziomu ochrony przed przemocą celem zwiększenia ochrony zdrowia fizycznego i psychicznego.

2. Program obejmuje okres od dnia 1 stycznia 2007 r. do dnia 31 grudnia 2013 r.

3. Do celów programu termin „dzieci” obejmuje osoby w przedziale wiekowym 0-18 lat, zgodnie z międzynarodowymi aktami dotyczącymi praw dziecka.

4. Uznaje się jednak, że projekty obejmujące działania przeznaczone w szczególności dla grup beneficjentów takich jak, na przykład, „nastolatki” (od 13 do 19 lat) lub osoby w wieku od 12 do 25 lat dotyczą kategorii „młodzieży”.

Artykuł 2

Ogólne cele

1. Celem programu jest wspieranie ochrony dzieci, młodzieży i kobiet przed wszystkimi formami przemocy oraz osiągnięcie wysokiego poziomu ochrony zdrowia, dobrobytu i spójności społecznej.

2. Bez uszczerbku dla celów i kompetencji Wspólnoty Europejskiej, ogólne cele programu polegają na wspieraniu rozwoju polityki Wspólnoty — zwłaszcza dotyczących dzieci, młodzieży i kobiet — w szczególności związanych ze zdrowiem publicznym, prawami człowieka i równością płci, jak również wspieraniu działań mających na celu ochronę praw dzieci oraz zwalczanie handlu ludźmi i wykorzystywania seksualnego.

Artykuł 3

Cele szczegółowe

Celem szczegółowym programu jest wspieranie zapobiegania i walki z wszystkimi formami przemocy wobec dzieci, młodzieży i kobiet występującymi w sferze publicznej i prywatnej, w tym z seksualnym wykorzystywaniem i handlem ludźmi, poprzez stosowanie środków profilaktycznych oraz zapewnianie wsparcia i ochrony ofiarom i grupom ryzyka. Cel ten jest osiągany za pomocą niżej wymienionych działań ponadnarodowych lub innych rodzajów działań, o których mowa w art. 4:

a) pomoc organizacjom pozarządowym i innym organizacjom działającym w tym obszarze, o których mowa w art. 7, oraz ich wspieranie;

- b) przygotowywanie i realizacja akcji uświadamiających skierowanych do określonych kręgów odbiorców, takich jak osoby wykonujące określone zawody, właściwe organy, określone części społeczeństwa i grupy ryzyka, mając na celu zarówno poprawę zrozumienia postawy zerowej tolerancji wobec przemocy i propagowania tej postawy, jak i zachęcanie do wspierania ofiar i zgłaszania przypadków przemocy właściwym organom;
- c) rozpowszechnianie wyników uzyskanych w ramach programów Daphne i Daphne II, wraz z ich przystosowaniem, przekazywaniem i wykorzystaniem przez innych beneficjentów lub na innych obszarach geograficznych;
- d) identyfikacja i intensyfikacja działań przyczyniających się do pozytywnego traktowania osób narażonych na przemoc, mianowicie postępowanie zachęcające do szacunku dla takich osób oraz wspierające ich dobre samopoczucie i samorealizację;
- e) tworzenie i wspieranie interdyscyplinarnych sieci, mając na celu wzmocnienie współpracy organizacji pozarządowych i innych organizacji działających w tym obszarze;
- f) zapewnienie gromadzenia informacji popartych dowodami i rozwoju bazy wiedzy, gwarantowanie wymiany, identyfikacji i rozpowszechniania informacji i dobrych praktyk, w tym przez badania naukowe, szkolenia, wizyty studyjne oraz wymiany pracownicze;
- g) opracowywanie i testowanie materiałów uświadamiających i edukacyjnych dotyczących ochrony przed przemocą wobec dzieci, młodzieży i kobiet oraz uzupełnianie i dostosowywanie materiałów już dostępnych, tak aby mogły zostać wykorzystane na innych obszarach geograficznych lub w odniesieniu do innych kręgów odbiorców;
- h) badanie zjawisk związanych z przemocą i ich wpływu zarówno na ofiary, jak i na ogół społeczeństwa, w tym na opiekę zdrowotną, koszty społeczne i ekonomiczne, w celu zajęcia się przyczynami przemocy na wszystkich poziomach społecznych;
- i) opracowywanie i realizacja programów wsparcia ofiar i osób zagrożonych przemocą oraz programów interwencyjnych dla sprawców przy zapewnieniu bezpieczeństwa ofiar.

Artykuł 4

Rodzaje działań

Mając na uwadze realizację celów ogólnych i szczegółowych określonych w art. 2 i 3, w ramach programu udostępnia się wsparcie następujących rodzajów działań na warunkach określonych w rocznych programach prac:

- a) konkretne działania podejmowane przez Komisję, na przykład studia i badania naukowe, badania opinii publicznej i ankiety, opracowywanie wskaźników i metodologii, zbieranie, opracowywanie i rozpowszechnianie danych i statystyk, seminaria, konferencje i spotkania ekspertów, organizacja kampanii i imprez publicznych, tworzenie i prowadzenie działów pomocy i stron internetowych, przy-

gotowywanie i rozpowszechnianie materiałów informacyjnych (w tym programów komputerowych i materiałów dydaktycznych), ustanowienie — przy udziale zainteresowanych stron — zespołów doradczych i umożliwienie ich działalności polegającej na dostarczaniu fachowych analiz związanych z przemocą, wspieranie innych sieci ekspertów krajowych oraz działania w zakresie analizy, monitorowania i oceny;

- b) konkretne projekty ponadnarodowe leżące w interesie Wspólnoty, w których biorą udział co najmniej dwa państwa członkowskie zgodnie z warunkami określonymi w rocznych programach prac;
- c) wspieranie działalności organizacji pozarządowych lub innych organizacji działających w ogólnym interesie europejskim w ramach ogólnych celów programu określonych w art. 2, zgodnie z warunkami określonymi w rocznych programach prac.

Artykuł 5

Udział krajów trzecich

W działaniach objętych programem mogą uczestniczyć następujące kraje:

- a) kraje, z którymi Unia Europejska podpisała traktat o przystąpieniu;
- b) kraje kandydujące objęte strategią przedakcesyjną, zgodnie z ogólnymi zasadami i warunkami uczestnictwa tych krajów w programach wspólnotowych określonymi odpowiednio w umowie ramowej i w decyzjach rad stowarzyszenia;
- c) państwa EFTA, które są stroną porozumienia EOG, zgodnie z postanowieniami tego porozumienia;
- d) kraje Bałkanów Zachodnich, zgodnie z ustaleniami, które mają być dokonane z tymi krajami na mocy umów ramowych w sprawie ogólnych zasad uczestnictwa tych krajów w programach wspólnotowych.

Możliwe jest zaproszenie do uczestnictwa w projektach krajów kandydujących nieuczestniczących w programie, o ile przyczyni się to do przygotowania tych krajów do przystąpienia, a także zaproszenie innych krajów trzecich nieuczestniczących w programie, o ile służy to jego celom.

Artykuł 6

Grupy beneficjentów i grupy docelowe

1. Z programu korzystają dzieci, młodzież i kobiety, które są ofiarami przemocy lub są nią zagrożone.

2. Pozostałe grupy docelowe programu obejmują między innymi rodziny, nauczycieli i kadrę oświatową, pracowników socjalnych, policję i straż graniczną, władze lokalne, krajowe i wojskowe, personel medyczny i paramedyczny, pracowników wymiaru sprawiedliwości, organizacje pozarządowe, związki zawodowe i wspólnoty wyznaniowe.

Artykuł 7

Dostęp do programu

Program jest dostępny dla prywatnych lub publicznych organizacji oraz instytucji (władz lokalnych na właściwym szczeblu, wydziałów uniwersytetów i ośrodków badawczych) zajmujących się zapobieganiem i zwalczaniem przemocy wobec dzieci, młodzieży i kobiet albo ochroną przed taką przemocą, lub zapewnianiem wsparcia ofiarom, lub realizacją działań celowych skierowanych na propagowanie braku akceptacji dla takiej przemocy bądź na zachęcanie do zmiany postaw i zachowań wobec szczególnie narażonych grup i ofiar przemocy.

Artykuł 8

Rodzaje interwencji

1. Wsparcie finansowe Wspólnoty może przyjąć następujące formy:

- dotacji,
- zamówień publicznych.

2. Dotacje Wspólnoty są przyznawane po rozważeniu wniosków, które wpłynęły po ogłoszeniu zaproszenia do składania wniosków, poza odpowiednio uzasadnionymi, wyjątkowymi, nagłymi przypadkami lub w przypadku gdy cechy szczególne beneficjenta nie pozostawiają wyboru co do podejmowanego działania. Dotacje Wspólnoty są przekazywane za pomocą dotacji operacyjnych i dotacji na działania. Maksymalna stawka współfinansowania zostaje określona w rocznych programach prac.

3. Ponadto można przewidzieć wydatki na środki uzupełniające, udostępniane drogą zamówień publicznych, w którym to przypadku zakup usług i towarów, bezpośrednio związanych z celami programu, jest pokrywany z funduszy wspólnotowych. Obejmuje to, między innymi, wydatki na działania informacyjno-komunikacyjne, opracowanie, realizację, monitorowanie, kontrolę i ocenę projektów, polityk, programów i przepisów prawa.

Artykuł 9

Środki wykonawcze

1. Komisja realizuje pomoc wspólnotową zgodnie z rozporządzeniem finansowym.

2. W celu realizacji programu Komisja przyjmuje — w ramach celów ogólnych programu określonych w art. 2 — roczny program prac określający cele szczegółowe, priorytety tematyczne, opis środków towarzyszących przewidzianych w art. 8 i, w razie konieczności, wykaz innych działań. Minimalny udział procentowy rocznych wydatków przeznaczonych na dotacje zostaje ustalony w rocznym programie prac.

3. Roczny program prac przyjmuje się zgodnie z procedurą zarządzania, o której mowa w art. 10 ust. 2.

4. Środki niezbędne do wykonania niniejszej decyzji w odniesieniu do wszystkich pozostałych kwestii są przyjmowane zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 10 ust. 3.

5. Procedury oceny i przyznawania dotacji na działania uwzględniają między innymi następujące kryteria:

- a) cele ogólne i szczegółowe określone w art. 2 i 3 i środki stosowane w różnych dziedzinach zgodnie z art. 3 oraz zgodność z rocznym programem prac;
 - b) jakość proponowanego działania pod względem jego koncepcji, organizacji, sposobu przedstawienia i oczekiwanych wyników;
 - c) wysokość kwoty finansowania wspólnotowego przedstawiona we wniosku i jej efektywność pod względem kosztów w odniesieniu do oczekiwanych wyników;
 - d) wpływ oczekiwanych wyników na cele ogólne i szczegółowe określone w art. 2 i 3 i na środki stosowane w różnych dziedzinach zgodnie z art. 3;
 - e) innowacje.
6. Wnioski o dotacje operacyjne, o których mowa w art. 4 lit. c), ocenia się w świetle:
- a) spójności z celami programu;
 - b) jakości planowanych działań;
 - c) prawdopodobnego efektu mnożnikowego wywieranego na adresatów tych działań;
 - d) geograficznego aspektu skutków przeprowadzonych działań;
 - e) zaangażowania obywateli w organizację stosownych podmiotów;
 - f) opłacalności w stosunku do proponowanego działania.

Artykuł 10

Komitet

1. Komisja jest wspierana przez komitet.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów jej art. 8.

Okres, o którym mowa w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE, wynosi dwa miesiące.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 3 i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów jej art. 8.

4. Komitet przyjmuje swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 11

Komplementarność

1. Dążyć się będzie do synergii i komplementarności z innymi instrumentami Wspólnoty, w szczególności z programami ogólnymi „Bezpieczeństwo i ochrona wolności” oraz „Solidarność i zarządzanie przepływami migracyjnymi”, z 7. programem ramowym w dziedzinie badań i rozwoju, z programami w dziedzinie ochrony zdrowia, z programem „Zatrudnienie i solidarność społeczna — Progress” oraz „Bezpieczny Internet +”. Dążyć się również będzie do komplementarności działań z Europejskim Instytutem ds. Równości Kobiet i Mężczyzn. Element statystyczny informacji o przemocy będzie opracowywany we współpracy z państwami członkowskimi, w miarę potrzeby przy wykorzystaniu wspólnotowego programu statystycznego.

2. Program może mieć wspólne zasoby z innymi instrumentami Wspólnoty, w szczególności z programami ogólnymi „Bezpieczeństwo i ochrona wolności” i „Solidarność i zarządzanie przepływami migracyjnymi” oraz z 7. programem ramowym w dziedzinie badań i rozwoju, co pozwoli zrealizować działania spełniające cele wszystkich programów.

3. Działania finansowane na mocy niniejszej decyzji nie uzyskują pomocy na te same cele pochodzącej z innych instrumentów finansowych Wspólnoty. Komisja dopilnowuje, że beneficjenci programu dostarczają Komisji informacje na temat finansowania otrzymanego z budżetu ogólnego Unii Europejskiej oraz z innych źródeł, a także na temat wszystkich bieżących wniosków o finansowanie.

Artykuł 12

Finansowanie

1. Ustala się kopertę finansową na realizację niniejszej decyzji w wysokości 116,85 mln EUR na okres wskazany w art. 1.

2. Rozdział środków na działania przewidziane w programie zapisuje się w rocznych środkach budżetu ogólnego Unii Europejskiej. Dostępne roczne środki zatwierdza władza budżetowa w granicach wyznaczonych przez ramy finansowe.

Artykuł 13

Monitorowanie

1. Komisja zapewnia przedkładanie przez beneficjenta sprawozdania z rzeczowej realizacji projektu i sprawozdania finansowego na temat postępu prac w przypadku każdego działania finansowanego w ramach programu. W terminie trzech miesięcy od zakończenia działania przedstawiane jest również sprawozdanie końcowe. Komisja określa formę i treść sprawozdań.

2. Komisja zapewnia, aby kontrakty i umowy zawierane w ramach realizacji programu przewidywały w szczególności nadzór i kontrolę finansową przeprowadzaną przez Komisję (lub przez jej upoważnionego przedstawiciela), w razie konieczności w drodze kontroli na miejscu, w tym kontroli wyrywko-

wych, i audytów przeprowadzanych przez Trybunał Obrachunkowy.

3. Komisja wymaga, aby beneficjent pomocy finansowej zachował do wglądu Komisji wszelkie dokumenty potwierdzające wydatki na dane działanie przez okres pięciu lat po dokonaniu ostatniej płatności związanej z tym działaniem.

4. Na podstawie wyników sprawozdań oraz kontroli wyrywkowych, o których mowa w ust. 1 i 2, Komisja w razie konieczności koryguje pierwotnie zatwierdzoną skalę lub warunki dotyczące przyznawania pomocy finansowej, a także harmonogram wypłat.

5. Komisja podejmuje wszelkie niezbędne kroki w celu sprawdzenia, czy finansowane działania są realizowane prawidłowo oraz zgodnie z przepisami niniejszej decyzji i rozporządzenia finansowego.

Artykuł 14

Ochrona interesów finansowych Wspólnoty

1. Komisja zapewnia, aby podczas realizacji działań finansowanych na mocy niniejszej decyzji interesy finansowe Wspólnoty były chronione przez zastosowanie środków zapobiegawczych przeciwko nadużyciom finansowym, korupcji i wszelkim innym nielegalnym działaniom, przez skuteczny system kontroli, odzyskiwanie nienależycie wypłaconych kwot oraz, w przypadku wykrycia nieprawidłowości, przez system skutecznych, proporcjonalnych i odstraszcających sankcji, zgodnie z rozporządzeniem (WE, Euratom) nr 2988/95, rozporządzeniem (Euratom, WE) nr 2185/96 oraz rozporządzeniem (WE) nr 1073/1999.

2. W przypadku działań Wspólnoty finansowanych w ramach programu do wszelkich naruszeń przepisów prawa wspólnotowego, w tym także do naruszeń zobowiązania umownego ustanowionego na podstawie programu, wynikających z działania lub zaniechania podmiotu gospodarczego, które poprzez nieuzasadnioną pozycję wydatków przynosi lub mogłoby przynieść szkodę budżetowi ogólnemu Unii Europejskiej lub innym budżetom przez nią zarządzanym, stosuje się rozporządzenie (WE, Euratom) nr 2988/95 oraz rozporządzenie (Euratom, WE) nr 2185/96.

3. Komisja obniża kwotę pomocy finansowej, zawiesza pomoc lub odzyskuje kwotę przyznaną na dane działanie, jeżeli stwierdzi nieprawidłowości — w tym niezgodność z przepisami niniejszej decyzji lub decyzji indywidualnej, warunkami kontraktu lub umowy o przyznaniu danego wsparcia finansowego — lub jeżeli okaże się, że działanie zostało zmienione bez uzyskania zgody Komisji w sposób, który jest niezgodny z charakterem lub warunkami wykonania projektu.

4. Jeżeli nie dotrzymano terminów lub jeżeli stan realizacji danego działania uzasadnia jedynie część przydzielonej pomocy finansowej, Komisja zwraca się do beneficjenta o przedstawienie uwag przed upływem określonego terminu. W przypadku gdy beneficjent nie udzieli zadowalającej odpowiedzi, Komisja może anulować pozostałą część pomocy finansowej i zażądać zwrotu wypłaconych kwot.

5. Wszelkie bezpodstawnie wypłacone kwoty są zwracane Komisji. Do kwot, które nie zostały zwrócone w odpowiednim czasie, doliczane są odsetki na warunkach określonych w rozporządzeniu finansowym.

Artykuł 15

Ocena

1. Program jest regularnie monitorowany w celu śledzenia postępów w realizacji działań przeprowadzanych w jego ramach.
2. Komisja zapewnia regularną, niezależną, zewnętrzną ocenę programu.
3. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie:
 - a) okresowe sprawozdanie oceniające na temat uzyskanych wyników oraz jakościowych i ilościowych aspektów realizacji programu wraz z wykazem finansowanych projektów i środków — nie później niż dnia 31 marca 2011 r.;
 - b) komunikat w sprawie kontynuacji programu — nie później niż dnia 31 maja 2012 r.;
 - c) sprawozdanie oceniające *ex post* — na temat realizacji i wyników programu — nie później niż dnia 31 grudnia 2014 r.

Artykuł 16

Publikacja projektów

Komisja publikuje corocznie wykaz projektów finansowanych w ramach programu wraz z krótkim opisem każdego projektu.

Artykuł 17

Środki przejściowe

Niniejszym uchyla się decyzję 803/2004/WE. Działania rozpoczęte na podstawie tej decyzji podlegają jej przepisom do momentu ich zakończenia.

Artykuł 18

Wejście w życie

Niniejsza decyzja wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejszą decyzję stosuje się od dnia ...

Sporządzono w Brukseli,

W imieniu Parlamentu Europej-
skiego

...

Przewodniczący

W imieniu Rady

...

Przewodniczący

UZASADNIENIE RADY

I. WPROWADZENIE

W dniu 13 kwietnia 2005 r. Komisja przedłożyła Radzie — opierając się na art. 152 Traktatu — wniosek dotyczący decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej na lata 2007-2013 program szczegółowy „Walka z przemocą (Daphne) oraz profilaktyka i informacja antynarkotykowa” jako część programu ogólnego „Prawa podstawowe i sprawiedliwość”.

Jednak w reakcji na opinie wyrażone w styczniu 2006 r. przez grupę roboczą *ad hoc* ds. praw podstawowych i obywatelstwa oraz w odpowiedzi na życzenie parlamentarnej Komisji Praw Kobiet, aby oddzielić program Daphne od programu profilaktyki narkotykowej, Komisja w dniu 24 maja 2006 r. przedstawiła zmieniony wniosek ustanawiający dwa programy szczegółowe.

Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny wydał swoją opinię w dniu 19 stycznia 2006 r.

Komitet Regionów wydał swoją opinię w dniu 16 lutego 2006 r.

Parlament Europejski wydał swoją opinię w dniu 5 września 2006 r. (pierwsze czytanie).

Rada przyjęła wspólne stanowisko w dniu 5 marca 2007 r. zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 251 Traktatu.

II. CEL

Na mocy omawianej decyzji zostaje ustanowiony siedmioletni program — trwający od dnia 1 stycznia 2007 r. do dnia 31 grudnia 2013 r. — który ma służyć zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec dzieci, młodzieży i kobiet oraz ochronie ofiar i grup ryzyka (Daphne III). Stanowi on część programu ogólnego „Prawa podstawowe i sprawiedliwość” i opiera się na strategiach i celach określonych w pierwszym i drugim programie Daphne.

Szczegółowe cele programu to zapobieganie wszelkim rodzajom przemocy oraz ich zwalczanie; dotyczy to m.in. wykorzystywania seksualnego oraz handlu ludźmi, które występują w sferze publicznej lub prywatnej. Na realizację tych celów program przewiduje 116,85 mln EUR, co stanowi znaczny wzrost w porównaniu z programem Daphne II, który w okresie pięciu lat dysponował budżetem w wysokości 50 mln EUR.

III. ANALIZA WSPÓLNEGO STANOWISKA

1. Uwagi ogólne

Wspólne stanowisko zostało uzgodnione w drodze nieformalnych negocjacji trójstronnych, po serii spotkań urzędującej prezydencji, współsprawozdawców, sprawozdawców z innych grup parlamentarnych oraz przedstawicieli Komisji. W dniu 1 grudnia 2006 r. Rada ds. Zatrudnienia, Polityki Społecznej, Zdrowia i Ochrony Konsumentów osiągnęła porozumienie polityczne w sprawie omawianego tekstu i w myśl kompromisowej umowy z Parlamentem zatwierdziła oświadczenie Rady i Parlamentu Europejskiego, w którym zachęca się Komisję do rozważenia możliwości wystąpienia z inicjatywą Europejskiego Roku Zwalczania Przemocy wobec Dzieci, Młodzieży i Kobiet ⁽¹⁾.

2. Poprawki Parlamentu Europejskiego

W pierwszym czytaniu, które odbyło się w dniu 5 września 2006 r., Parlament Europejski przyjął 53 poprawki.

2.1. Poprawki Parlamentu Europejskiego, które zostały zaakceptowane przez Radę

We wspólnym stanowisku Rada uwzględniła 32 poprawki. Spośród tych poprawek Rada:

— przyjęła w całości 7 poprawek, podobnie jak Komisja w zmienionym wniosku. Chodzi o poprawki nr 6, 13, 22, 25, 30, 50 oraz 65,

⁽¹⁾ Dok. 15869/06.

- co do zasady lub częściowo przyjęła 17 poprawek, opierając się głównie na podejściu przyjętym przez Komisję (nr 3, 5, 15, 23, 27, 29, 31, 34, 38, 39, 43, 45, 46, 55, 56, 61, 66),
- osiągnęła kompromis z Parlamentem w sprawie 8 innych poprawek (nr 4, 32, 33, 35, 70, 59, 63, 64).

2.2. Poprawki Parlamentu Europejskiego, które nie zostały zaakceptowane przez Radę

Rada nie przyjęła 19 poprawek z powodów przedstawionych przez Komisję w zmienionym wniosku (nr 14, 17 i 67, 18, 19, 24, 26, 36, 37, 40, 41, 68, 42, 44, 51, 53, 54, 58, 60 oraz 74).

Rada nie przyjęła też poprawek 20 oraz 69 i 72 odnoszących się do Europejskiej Sieci Rzeczników Praw Dziecka (ENOC), ponieważ woli, by wszystkie organizacje chcące skorzystać z dotacji operacyjnej były traktowane jednakowo. Skreśliła więc także motyw 13 oraz art. 4 lit. d) i art. 9 ust. 6 zamieszczone w zmienionym wniosku Komisji i mówiące o jednej konkretnej organizacji.

3. Inne zmiany wprowadzone przez Radę

Przyjmując wspólne stanowisko, Rada wprowadziła kilka innych zmian do zmienionego wniosku Komisji; wiele z nich to jedynie poprawki techniczne. Inne ważne zmiany dotyczą następujących kwestii:

Motyw 13: Motyw zawarty w zmienionym wniosku Komisji został skreślony, ponieważ Rada nie przyjęła poprawki 20; zastąpiono go jednak odwołaniem do roli, jaką w przeciwdziałaniu przemocom i konsekwencjom przemocy mogą odegrać organizacje lokalne i regionalne.

Artykuł 2 (*Cele ogólne*): Rada wolała, by bezpośrednio skoncentrować się na kwestii ochrony dzieci, młodzieży i kobiet przed wszelkimi formami przemocy, a nie powoływać się na ogólny cel utworzenia przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości.

Artykuł 3 (*Cel szczegółowy*): Dla jasności Rada zmieniła kształt tego artykułu, tak by mówił on o jednym celu szczegółowym, a następnie wymieniał różne działania ponadnarodowe.

Artykuł 4 lit. b) (*Rodzaje działań*): Rada wolała, by powrócić do rozwiązania zastosowanego w programie Daphne II, który przewidywał finansowanie projektów ponadnarodowych leżących w interesie Wspólnoty realizowanych przez co najmniej dwa, a nie trzy państwa członkowskie.

Artykuł 5 (*Udział krajów trzecich*): Zmieniono kształt tego artykułu, tak by oddawał on sformułowanie użyte niedawno w decyzji 771/2006/WE ustanawiającej Europejski Rok na rzecz Równych Szans dla Wszystkich (2007) ⁽¹⁾.

Artykuł 6 (*Grupy beneficjentów i grupy docelowe*): Rada wprowadziła zmiany do wniosku Komisji, aby dokonać rozróżnienia pomiędzy beneficjentami programu (dzieci, młodzież i kobiety, które są ofiarami przemocy lub są nią zagrożone) a głównymi grupami docelowymi programu, np. rodzinami, nauczycielami, pracownikami socjalnymi, organizacjami pozarządowymi itp.

Artykuł 9 ust. 2 (*Środki wykonawcze*): Ustęp 2 stwierdza obecnie, że w rocznym programie prac ustalony zostanie minimalny udział procentowy rocznych wydatków przeznaczonych na dotację; ma to zagwarantować, że wystarczająca część środków zostanie wykorzystana na finansowanie projektów ponadnarodowych.

Artykuł 9 ust. 3 i 3a (*Środki wykonawcze*) oraz artykuł 10 (*Komitet*): Rada wolała, by powrócić do mieszanej procedury komitologii stosowanej w programie Daphne II; przewidywała ona, że roczny program prac będzie przyjmowany zgodnie z procedurą komitetu zarządzającego, a inne środki niezbędne do realizacji decyzji — z procedurą doradczą.

Artykuł 11 (*Komplementarność*): Rada sądziła, że w artykule należy zamieścić odniesienie do niedawno przyjętego wspólnotowego programu „Zatrudnienie i solidarność społeczna — Progress” ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 146 z 31.5.2006, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 315 z 15.11.2006, str. 1.

Artykuł 13 ust. 3 (*Monitorowanie*): Przepisy dotyczące nadużyć finansowych zawarte w tym ustępie zostały zastąpione standardowym motywem 17a odwołującym się do różnych rozporządzeń Rady, których przedmiotem są: ochrona finansowych interesów Wspólnot oraz kontrole na miejscu i inspekcje, oraz do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady związanego z dochodzeniami prowadzonymi przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych.

Należy również zauważyć, że w trakcie zwykłej procedury prawno-językowej prowadzonej przez wspomniane dwie instytucje do ostatecznego tekstu wprowadzono kilka innych poprawek technicznych.

IV. PODSUMOWANIE

Rada uważa, że wspólne stanowisko jako całość jest zgodne z podstawowymi celami zmienionego wniosku Komisji i że w drodze nieformalnych negocjacji zawarto z Parlamentem Europejskim rozsądny kompromis.

WSPÓLNE STANOWISKO (WE) NR 5/2007**przyjęte przez Radę w dniu 22 marca 2007 r.****w celu przyjęcia decyzji nr .../2007/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia ... ustanawiającej drugi wspólnotowy program działań w dziedzinie zdrowia na lata 2007-2013****(Tekst mający znaczenie dla EOG)****(2007/C 103 E/02)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 152,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,stanowiąc zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 251 Traktatu ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Wspólnota może przyczynić się do ochrony zdrowia i bezpieczeństwa obywateli przez działania w dziedzinie zdrowia publicznego. Przy określaniu i wdrażaniu wszelkich wspólnotowych strategii i działań należy zapewnić wysoki poziom ochrony zdrowia. Zgodnie z art. 152 Traktatu Wspólnota ma obowiązek odgrywać aktywną rolę przez podejmowanie działań, których nie mogą podjąć pojedyncze państwa członkowskie, zgodnie z zasadą pomocniczości. Wspólnota w pełni w pełni przestrzega właściwości państw członkowskich w zakresie organizacji i świadczenia usług zdrowotnych i opieki medycznej.

(2) Sektor opieki zdrowotnej charakteryzuje się, z jednej strony, znacznym potencjałem wzrostu, innowacyjnością oraz dynamiką, a z drugiej, obecnością wyzwań związanych z trwałością finansową i społeczną oraz wydajnością systemów opieki zdrowotnej, między innymi ze względu na starzenie się społeczeństwa oraz postępy medycyny.

(3) Wspólnotowy program działań w dziedzinie zdrowia publicznego (2003-2008), przyjęty decyzją 1786/2002/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁴⁾, był pierwszym zintegrowanym programem Wspólnoty w tej sferze i przyniósł już wiele istotnych zmian i ulepszeń.

(4) Koniecznym jest dokładanie ciągłych starań, aby osiągnąć cele już wyznaczone przez Wspólnotę w dziedzinie

zdrowia publicznego. Jest zatem właściwym ustanowienie drugiego wspólnotowego programu działań w dziedzinie zdrowia na lata 2007-2013 (zwanego dalej „programem”).

(5) Istnieje wiele poważnych transgranicznych zagrożeń zdrowotnych, które potencjalnie mogą mieć charakter ogólnoswiatowy, ciągle też pojawiają się nowe zagrożenia, wymagające dalszych działań Wspólnoty. Poważne transgraniczne zagrożenia zdrowotne wymagają priorytetowego traktowania ze strony Wspólnoty. Program powinien kłaść nacisk na wzmocnienie ogólnych zdolności Wspólnoty przez dalszy rozwój współpracy między państwami członkowskimi. Monitorowanie, wczesne ostrzeganie i zwalczanie poważnych zagrożeń dla zdrowia są ważnymi dziedzinami, w ramach których skuteczne i skoordynowane reagowanie na zagrożenia dla zdrowia powinno być propagowane na szczeblu wspólnotowym. Aby móc reagować na zagrożenia dla zdrowia, niezbędne jest działanie zapewniające wysoką jakość współpracy diagnostycznej między laboratoriami. Program powinien zachęcać do ustanowienia systemu wspólnotowych laboratoriów referencyjnych. Taki system musi jednak być oparty na solidnej podstawie prawnej.

(6) Zgodnie ze sprawozdaniem Światowej Organizacji Zdrowia (WHO) o stanie zdrowia w Europie za rok 2005 najważniejszymi przyczynami obciążenia chorobowego w regionie europejskim WHO w przeliczeniu na utracone potencjalne lata życia z uwzględnieniem niesprawności (Disability Adjusted Life-Years — DALYs) są choroby niezakaźne (77 % wszystkich zachorowań), urazy zewnętrzne oraz zatrucia (14 %), a także choroby zakaźne (9 %). Siedem głównych grup chorób: choroba niedokrwienna serca, jednobiegunowe zaburzenia depresyjne, choroby naczyń mózgowych, zaburzenia związane z używaniem alkoholu, przewlekłe choroby płuc, rak płuc i urazy w wyniku wypadków drogowych, odpowiada za 34 % DALY w regionie. Siedem głównych czynników ryzyka: tytoń, alkohol, wysokie ciśnienie krwi, wysoki poziom cholesterolu, nadwaga, niewielkie spożycie owoców i warzyw oraz brak aktywności fizycznej, odpowiada za 60 % DALY. Dodatkowym zagrożeniem dla zdrowia wszystkich obywateli Europy stają się choroby zakaźne, takie jak HIV/AIDS, grypa, gruźlica i malaria. Istotnym zadaniem programu, realizowanym tam, gdzie to właściwe we współpracy ze wspólnotowym programem statystycznym, powinna być lepsza identyfikacja głównych obciążeń zdrowotnych we Wspólnocie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 88 z 11.4.2006, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 192 z 16.8.2006, str. 8.

⁽³⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 16 marca 2006 r. (Dz.U. C 291 E z 30.11.2006, str. 372), wspólne stanowisko Rady z dnia 22 marca 2007 r. i stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia ... (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 271 z 9.10.2002, str. 1. Decyzja zmieniona decyzją 786/2004/WE (Dz.U. L 138 z 30.4.2004, str. 7).

- (7) Wśród chorób niezakaźnych największą zachorowalność i śmiertelność w regionie europejskim WHO powoduje osiem następujących chorób: choroby sercowo-naczyniowe, zaburzenia neuropsychiatryczne, nowotwory, choroby układu pokarmowego, choroby układu oddechowego, choroby narządów zmysłów, choroby układu mięśniowo-szkieletowego oraz cukrzyca.
- (8) Zdrowiu obywateli Europy zaczyna zagrażać odporność bakterii na antybiotyki oraz zakażenia szpitalne. Największe obawy wzbudza brak nowych skutecznych antybiotyków oraz środków zapewnienia należytych metod stosowania istniejących antybiotyków. Dlatego należy gromadzić i analizować właściwe dane.
- (9) W zwalczaniu chorób zakaźnych ważne jest wzmocnienie roli Europejskiego Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób ustanowionego rozporządzeniem (WE) nr 851/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾.
- (10) Obecny program powinien opierać się na osiągnięciach poprzedniego programu działań wspólnotowych w dziedzinie zdrowia publicznego (2003-2008). Powinien przyczyniać się on do osiągnięcia wysokiego poziomu zdrowia fizycznego i psychicznego oraz większej równości w kwestiach zdrowotnych w całej Wspólnocie dzięki działaniom w kierunku poprawy zdrowia publicznego, zapobiegania chorobom i zaburzeniom występującym u ludzi oraz usuwania źródeł zagrożeń dla zdrowia w celu zwalczania zachorowalności oraz przedwczesnej umieralności.
- (11) Program powinien kłaść nacisk na poprawę stanu zdrowia oraz propagowanie zdrowego stylu życia i zachowań profilaktycznych wśród dzieci i młodzieży.
- (12) Program powinien wspierać włączenie celów związanych ze zdrowiem do wszystkich strategii i działań Wspólnoty, nie powielając działań prowadzonych w innych dziedzinach polityki wspólnotowej. Koordynacja z innymi dziedzinami polityki i programami Wspólnoty stanowi kluczowy element celu, jakim jest włączenie zdrowia do innych dziedzin polityki. W celu promowania synergii oraz uniknięcia nakładania się działań podjęte mogą zostać działania wspólne z odpowiednimi programami i działaniami Wspólnoty, a inne fundusze i programy Wspólnoty, w tym istniejące i przyszłe ramowe programy badań i ich wyniki, fundusze strukturalne, Europejski Fundusz Solidarności, Europejska strategia ochrony zdrowia w miejscu pracy, program działań Wspólnoty w dziedzinie polityki ochrony konsumentów (2007-2013) ⁽²⁾, program „Profilaktyka narkotykowa i informacja o narkotykach”, program „Walka z przemocą (Daphne)” i Wspólnotowy Program Statystyczny powinny zostać właściwie wykorzystane w zakresie ich odnośnych działań.
- (13) Szczególne wysiłki powinny zostać podjęte w celu zapewnienia spójności i synergii między programem a zewnętrznymi działaniami Wspólnoty, zwłaszcza w zakresie grypy ptaków, HIV/AIDS, gruźlicy i innych transgranicznych zagrożeń zdrowotnych. Ponadto powinna istnieć współpraca międzynarodowa w celu promowania ogólnej reformy zdrowia oraz ogólnych instytucjonalnych zagadnień związanych ze zdrowiem w krajach trzecich.
- (14) Zwiększanie wskaźnika lat zdrowego życia (Healthy Life Years, HLY), zwanego również wskaźnikiem średniej długości życia bez niepełnosprawności, przez zapobieganie chorobom i promowanie polityk służących prowadzeniu zdrowszego stylu życia jest istotne dla dobrego samopoczucia obywateli UE i pomaga realizować zadania procesu lizbońskiego w odniesieniu do społeczeństwa opartego na wiedzy i zrównoważenia finansów publicznych, obciążonych wzrastającymi kosztami opieki zdrowotnej i zabezpieczenia społecznego.
- (15) Rozszerzenie Unii Europejskiej przyniosło dodatkowe problemy związane z nierównością w zakresie zdrowia w UE, które prawdopodobnie uwydatnią się w jeszcze większym stopniu na dalszych etapach rozszerzenia. Zagadnienie to powinno być w związku z tym jednym z priorytetów programu.
- (16) Program powinien pomóc w identyfikacji przyczyn nierówności w zakresie zdrowia i zachęcać między innymi do wymiany sprawdzonych rozwiązań w dziedzinie likwidacji takich nierówności.
- (17) Niezbędne jest systematyczne gromadzenie, przetwarzanie i analizowanie danych porównawczych — w ramach ograniczeń krajowych — w celu skutecznego monitorowania stanu zdrowia w Unii Europejskiej. Umożliwi to Komisji i państwom członkowskim lepsze informowanie opinii publicznej oraz przygotowanie odpowiednich strategii, polityk i działań mających na celu osiągnięcie wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzkiego. W działaniach i środkach wsparcia powinno się dążyć do kompatybilności i interoperacyjności systemów i sieci wymiany informacji i danych na temat zdrowia publicznego. W dziedzinie zdrowia istotne znaczenie mają płeć, status społeczno-ekonomiczny i wiek. Przy gromadzeniu danych powinno się więc w miarę możliwości korzystać z istniejących prac, a wnioski dotyczące nowych zbiorów powinny być oszacowane pod względem kosztów i uzasadnione wyraźną potrzebą. Gromadzenie danych powinno być zgodne z odpowiednimi przepisami prawnymi dotyczącymi ochrony danych osobowych.
- (18) Ważne są sprawdzone rozwiązania, ponieważ promocja zdrowia oraz działania zapobiegawcze powinny być mierzone pod kątem wydajności i skuteczności, a nie w kontekście czysto ekonomicznym. Powinno się propagować sprawdzone rozwiązania i najnowsze metod leczenia chorób i urazów w celu zapobiegania przyszłemu pogorszeniu zdrowia oraz rozwoju europejskich sieci centrów referencyjnych dla konkretnych stanów medycznych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 142 z 30.4.2004, str. 1.

⁽²⁾ Decyzja nr 1926/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 404 z 30.12.2006, str. 39).

- (19) Należy podjąć działania mające na celu zapobieganie urazom przez gromadzenie danych, analizowanie czynników wpływających na urazy oraz rozpowszechnianie istotnych informacji.
- (20) Za usługi zdrowotne odpowiedzialne są głównie państwa członkowskie, jednak współpraca na szczeblu wspólnotowym może przynieść korzyść pacjentom i systemom zdrowotnym. Działania finansowane przez program, jak również nowe wnioski opracowane w ich wyniku powinny należycie uwzględniać konkluzje Rady w sprawie wspólnych wartości i zasad systemów opieki zdrowotnej Unii Europejskiej⁽¹⁾ przyjęte w czerwcu 2006 r., które potwierdzają oświadczenie w sprawie wspólnych wartości i zasad systemów opieki zdrowotnej UE oraz wzywają instytucje Unii Europejskiej do ich przestrzegania w swojej pracy. Program powinien uwzględnić dalszy rozwój w odniesieniu do działań Wspólnoty w dziedzinie usług zdrowotnych, jak również prace Grupy Wysokiego Szczebla ds. Usług Zdrowotnych i Opieki Medycznej, która stanowi ważne forum współpracy i wymiany najlepszych praktyk między systemami opieki zdrowotnej państw członkowskich.
- (21) Program powinien przyczynić się do gromadzenia danych, wspierania i rozwoju metod i narzędzi, ustanowienia sieci i różnego rodzaju współpracy i promowania właściwej polityki w zakresie mobilności pacjentów, jak również mobilności specjalistów w zakresie opieki zdrowotnej. Powinien on ułatwić dalszy rozwój Europejskiego Obszaru e-Zdrowia przez wspólne europejskie inicjatywy obejmujące także inne dziedziny polityki UE, w tym politykę regionalną, wnosząc wkład w działania dotyczące ustanowienia kryteriów jakościowych dla stron internetowych poświęconych zdrowiu oraz europejskiej karty ubezpieczenia zdrowotnego. Należy wziąć pod uwagę telemedycynę, ponieważ jej zastosowania mogą przyczynić się do opieki transgranicznej przy jednoczesnym zapewnieniu opieki medycznej w domu.
- (22) Poważne zagrożenie dla zdrowia i poważny powód do obaw ze strony obywateli Europy stanowi zanieczyszczenie środowiska. Specjalne działania powinny skupić się na dzieciach i innych grupach, które są szczególnie narażone na niebezpieczne warunki środowiskowe. Program powinien uzupełniać działania podjęte w ramach europejskiego planu działania 2004-2010 na rzecz środowiska i zdrowia.
- (23) Program powinien dotyczyć kwestii zdrowotnych mających związek z płcią i ze starzeniem.
- (24) Podstawowymi czynnikami ochrony zdrowia ludzkiego są zasada zapobiegania i ocena ryzyka, powinny więc one być ściślej zintegrowane z innymi dziedzinami polityki i działaniami Wspólnoty.
- (25) Niniejsza decyzja ustanawia na cały okres trwania programu kopertę finansową, która stanowi główny punkt odniesienia dla władzy budżetowej podczas corocznej procedury budżetowej w rozumieniu pkt 37 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami⁽²⁾.
- (26) W celu zapewnienia wysokiego poziomu koordynacji między działaniami a inicjatywami podjętymi przez Wspólnotę i państwa członkowskie przy wdrażaniu programu konieczne jest promowanie współpracy między państwami członkowskimi i wzmocnienie wydajności istniejących i przyszłych sieci w dziedzinie zdrowia publicznego. We wdrażaniu programu należy uwzględnić udział władz krajowych, regionalnych i lokalnych, na właściwym szczeblu, zgodnie z systemami krajowymi.
- (27) Niezbędne jest zwiększenie inwestycji UE w ochronę zdrowia i projekty z nią związane. W związku z powyższym powinno zachęcać się państwa członkowskie do przyznania kwestiom poprawy ochrony zdrowia priorytetowego znaczenia w poszczególnych krajowych programach rozwoju. Niezbędne jest propagowanie wiedzy na temat możliwości uzyskania funduszy UE na ochronę zdrowia. Powinno zachęcać się państwa członkowskie do wymiany doświadczeń w zakresie finansowania ochrony zdrowia ze środków funduszy strukturalnych.
- (28) Jednostki pozarządowe i wyspecjalizowane sieci również mogą odegrać ważną rolę w wypełnianiu celów programu. Dążąc do realizacji jednego lub większej liczby celów programu, mogą one potrzebować wkładu Wspólnoty. Dlatego też, zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁽³⁾, powinno określić się szczegółowe kryteria kwalifikowalności, przepisy dotyczące przejrzystości finansowej i czasu udzielania wsparcia wspólnotowego jednostkom pozarządowym i wyspecjalizowanym sieciom kwalifikującym się do pomocy wspólnotowej. Kryteria takie powinny obejmować zobowiązanie takich jednostek i sieci do określenia jasnych celów, planów działania oraz wymiernych rezultatów i wyników reprezentujących silny wymiar europejski oraz rzeczywistą wartość dodaną dla celów programu. Zważywszy na szczególny charakter wspomnianych jednostek i wyspecjalizowanych sieci i w przypadkach wyjątkowej użyteczności, dla wznowienia wsparcia Wspólnoty dla ich działania powinno być możliwym uniknięcie zasady stopniowej regresji wielkości wsparcia Wspólnoty.
- (29) Realizacja programu powinna przebiegać w ścisłej współpracy z właściwymi organizacjami i agencjami, w szczególności zaś z Europejskim Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób.

⁽²⁾ Dz.U. C 139 z 14.2.2006, str. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23. Decyzja zmieniona decyzją 2006/512/WE (Dz.U. L 200 z 22.7.2006, str. 11).

⁽¹⁾ Dz.U. C 146 z 22.6.2006, str. 1.

- (30) Środki niezbędne do wdrożenia niniejszej decyzji powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją 1999/468/WE, przy jednoczesnym poszanowaniu konieczności zachowania przejrzystości, a także rozsądnej równowagi między poszczególnymi zadaniami programu.
- (31) Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym (zwane dalej „porozumieniem EOG”) przewiduje współpracę w dziedzinie zdrowia między Wspólnotą Europejską a jej państwami członkowskimi, z jednej strony, oraz państwami Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu uczestniczącymi w Europejskim Obszarze Gospodarczym (zwanymi dalej „państwami EFTA/EOG”), z drugiej strony. Należy również wprowadzić przepis otwierający program na uczestnictwo innych krajów, w szczególności krajów sąsiadujących ze Wspólnotą oraz ubiegających się o członkostwo, kandydujących lub przystępujących do Wspólnoty, ze szczególnym uwzględnieniem faktu, że zagrożenia zdrowia występujące w innych krajach stanowią potencjalne zagrożenie na terytorium Wspólnoty.
- (32) Aby wspomagać osiągnięcie celów programu, powinno się ułatwić nawiązywanie właściwych stosunków z państwami trzecimi nieuczestniczącymi w programie, z uwzględnieniem wszelkich właściwych umów zawieranych między tymi państwami a Wspólnotą. Stosunki te mogą obejmować państwa trzecie podejmujące działania będące uzupełnieniem działań finansowanych przez program w obszarach wspólnego zainteresowania, jednak państwa te nie powinny korzystać z wkładu finansowego w ramach programu.
- (33) Należy rozwijać współpracę z odpowiednimi organizacjami międzynarodowymi, takimi jak Organizacja Narodów Zjednoczonych i jej wyspecjalizowane agencje, w szczególności z WHO, oraz Radą Europy i Organizacją Współpracy Gospodarczej i Rozwoju w celu realizacji programu przez zwiększenie efektywności i skuteczności działań związanych ze zdrowiem na szczeblu wspólnotowym i międzynarodowym, z uwzględnieniem szczególności możliwości i zadań poszczególnych organizacji.
- (34) Pomyślna realizacja celów wyznaczonych w programie powinna opierać się na dobrym uwzględnieniu zagadnień ujętych w rocznych planach prac, na wybraniu właściwych działań i finansowaniu projektów zawierających właściwy mechanizm monitorowania i oceny, na systematycznym monitorowaniu i ocenie, w tym niezależnych ocenach zewnętrznych, które powinny być stosowane do pomiaru wpływu tych działań, i wykazania ich wkładu do ogólnych celów programu. Ocena programu powinna uwzględniać fakt, że osiągnięcie celów programu może potrwać dłużej niż sam program.
- (35) Roczny plan prac powinien obejmować główne przewidywalne działania, które mają być finansowane w ramach programu za pomocą wszelkich istniejących mechanizmów finansowych, w tym przetargów.
- (36) Jako że cele niniejszej decyzji nie mogą być osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie z uwagi na transgraniczny charakter istotnych zagadnień, ale mogą być lepiej osiągnięte na poziomie Wspólnoty dzięki możliwościom bardziej efektywnych i skutecznych działań Wspólnoty w zakresie zdrowia i bezpieczeństwa obywateli, Wspólnota może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza decyzja nie wykracza poza zakres niezbędny do osiągnięcia tych celów.
- (37) Zgodnie z art. 2 Traktatu stanowiącego, że jedną z zasad Wspólnoty jest równość mężczyzn i kobiet oraz z art. 3 ust. 2 Traktatu stanowiącego, że we wszystkich działaniach wspólnotowych, w tym mających na celu osiągnięcie wysokiego poziomu ochrony zdrowia, Wspólnota zmierza do zniesienia nierówności oraz wspierania równości mężczyzn i kobiet, wszelkie cele i działania objęte programem powinny służyć propagowaniu lepszego zrozumienia i uznania różnych potrzeb mężczyzn i kobiet oraz ich podejścia do zdrowia.
- (38) Właściwym jest zapewnienie przejścia między niniejszym programem a poprzednim, który zostaje zastąpiony niniejszym programem, w szczególności w sprawie kontynuacji wieloletnich uzgodnień dotyczących zarządzania nim, takich jak finansowanie pomocy technicznej i administracyjnej. Jeśli zajdzie taka konieczność, od dnia 1 stycznia 2014 r. ze środków na pomoc techniczną i administracyjną pokryte powinny zostać wydatki związane z zarządzaniem działaniami, które nie zostaną ukończone do końca 2013 r.
- (39) Niniejsza decyzja zastępuje decyzję 1786/2002/WE. Wspomniana decyzja powinna zatem zostać uchylona,

STANOWIĄ, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Ustanowienie programu

Niniejszym ustanawia się drugi program „Działania Wspólnoty w dziedzinie zdrowia na lata 2007-2013”, zwany dalej „programem”, na okres od dnia ... (*) do dnia 31 grudnia 2013 r.

Artykuł 2

Cele i zadania

1. Program stanowi uzupełnienie, wsparcie oraz wartość dodaną w stosunku do polityki państw członkowskich w różnych dziedzinach oraz przyczynia się do zwiększenia solidarności i dobrobytu w Unii Europejskiej przez ochronę i promowanie ludzkiego zdrowia i bezpieczeństwa oraz poprawę zdrowia publicznego.

(*) Data wejścia w życie niniejszej decyzji.

2. Szczegółowe zadania realizowane przez działania przewidziane w załączniku są następujące:

- poprawa bezpieczeństwa zdrowotnego obywateli,
- promocja zdrowia,
- generowanie i rozpowszechnianie informacji i wiedzy na temat zdrowia.

Działania, o których mowa w akapicie pierwszym, służą, w stosownych przypadkach, profilaktyce poważnych chorób i przyczyniają się do ograniczenia ich występowania, jak również zmniejszenia powodowanych przez nie zachorowalności i śmiertelności.

Artykuł 3

Finansowanie

1. Koperta finansowa dla realizacji programu w okresie wskazanym w art. 1 jest niniejszym ustalona na kwotę 365 600 000 EUR.
2. Wartość środków przyznanych na okres jednego roku zatwierdzana jest przez władzę budżetową w granicach ram finansowych.

Artykuł 4

Wkład finansowy

1. Wkład finansowy Wspólnoty nie może przekroczyć następujących poziomów:
 - a) 60 % kosztów na działania zmierzające do wspierania realizacji celu stanowiącego część programu, z wyjątkiem przypadków wyjątkowej użyteczności, w których wkład Wspólnoty nie przekracza 80 %; oraz
 - b) 60 % kosztów na działanie jednostki pozarządowej lub wyspecjalizowanej sieci, która nie ma charakteru zarobkowego i jest niezależna od interesów branżowych, handlowych, gospodarczych lub innych interesów kolidujących z programem, posiada członków, na przynajmniej połowie państw członkowskich, ma równomierny zakres geograficzny oraz jako swój główny cel działalności realizuje jeden lub więcej celów programu, a wsparcie takie jest konieczne do realizacji tych celów. W przypadkach wyjątkowej użyteczności wkład Wspólnoty nie przekracza 80 %.
2. Wznowienie wkładu finansowego, o którym mowa w ust. 1 lit. b), na rzecz jednostek pozarządowych i sieci wyspecjalizowanych nie musi podlegać zasadzie stopniowej regresji.
3. Wkład finansowy Wspólnoty, w razie potrzeb związanych z realizacją zamierzonego celu, może obejmować wspólne finansowanie przez Wspólnotę i jedno lub kilka państw członkowskich lub przez Wspólnotę i właściwe organy państw uczestniczących. W takim przypadku wkład Wspólnoty nie przekracza 50 %, z wyjątkiem przypadków wyjątkowej użyteczności, w których wkład Wspólnoty nie przekracza 70 %. Taki wkład Wspólnoty może być przyznany organizacji publicznej lub organizacji o charakterze niezarobkowym wyznaczonej w

drodze przejrzystej procedury przez państwo członkowskie lub właściwy organ zatwierdzony przez Komisję.

4. Wkład finansowy Wspólnoty może polegać również na finansowaniu w formie płatności ryczałtowej oraz stawek ryczałtowych, jeśli odpowiada to charakterowi zamierzonych działań. Do takiego wkładu nie stosuje się limitów procentowych określonych w ust. 1 i 3, pomimo że współfinansowanie jest nadal wymagane.

Artykuł 5

Pomoc administracyjna i techniczna

1. Ze środków finansowych przyznanych na realizację programu można również pokrywać wydatki związane z przygotowaniem, monitorowaniem, kontrolą, audytami i oceną, niezbędnymi bezpośrednio do zarządzania programem i realizacji jego celów, zwłaszcza zaś wydatki na opracowania, spotkania, działalność informacyjną i publikacyjną, sieci informatyczne służące wymianie informacji oraz wszelkie inne wydatki na wsparcie techniczne i administracyjne, którego Komisja może potrzebować do celów zarządzania programem.
2. Wkład finansowy może również pokrywać wydatki na wsparcie techniczne i administracyjne służące zapewnieniu przejścia między programem a środkami przyjętymi na mocy decyzji 1786/2002/WE. W razie potrzeby można przewidzieć w budżecie po 2013 r. środki na pokrycie podobnych wydatków, aby umożliwić zarządzanie działaniami, które nie zostaną zakończone do dnia 31 grudnia 2013 r.

Artykuł 6

Metody realizacji

Działania zmierzające do osiągnięcia celów i zadań określonych w art. 2 w pełni wykorzystują właściwe metody realizacji, w tym w szczególności:

- a) bezpośrednią lub pośrednią realizację przez Komisję w sposób scentralizowany; oraz
- b) w odpowiednich przypadkach zarządzanie wspólnie z organizacjami międzynarodowymi.

Artykuł 7

Realizacja programu

1. Komisja zapewnia realizację działań i środków określonych w programie w ścisłej współpracy z państwami członkowskimi zgodnie z art. 3 oraz 8.
2. Komisja i państwa członkowskie podejmują właściwe działania w ramach swoich kompetencji w celu zapewnienia skutecznego działania programu i stworzenia na szczeblu Wspólnoty i państw członkowskich mechanizmów koniecznych do osiągnięcia jego celów. Zapewniają przedstawianie odpowiednich informacji o działaniach objętych programem oraz osiągnięcie odpowiedniego uczestnictwa.

3. Aby osiągnąć cele programu, Komisja w ścisłej współpracy z państwami członkowskimi:

- a) dąży do zapewnienia porównywalności danych i informacji oraz zgodności i interoperacyjności systemów i sieci wymiany danych i informacji o zdrowiu; oraz
- b) zapewnia niezbędną kooperację i komunikację z Europejskim Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób oraz innymi odpowiednimi agencjami UE, aby zoptymalizować wykorzystanie funduszy Wspólnoty.

4. Przy wdrażaniu programu Komisja Europejska wraz z państwami członkowskimi zapewnia zgodność ze wszystkimi właściwymi przepisami prawa dotyczącymi ochrony danych osobowych oraz, w odpowiednich przypadkach, wprowadzenie mechanizmów zapewniających poufność i bezpieczeństwo tych danych.

Artykuł 8

Środki wykonawcze

1. Środki niezbędne do wykonania niniejszej decyzji, odnoszące się do kwestii wymienionych poniżej, przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 10 ust. 2:

- a) roczny plan pracy dotyczący realizacji programu określający:
 - (i) priorytety i działania, które należy podjąć, w tym podział środków finansowych;
 - (ii) kryteria procentowego udziału finansowania wspólnotowego, w tym kryteria oceny, czy ma zastosowanie zasada wyjątkowej użyteczności;
 - (iii) uzgodnienia dotyczące wdrażania wspólnych strategii i działań określonych w art. 9;
- b) kryteria wyboru, kwalifikacji oraz inne kryteria wkładów finansowych do działań w ramach programu, o którym mowa w art. 4.

2. Wszystkie pozostałe środki niezbędne do wykonania niniejszej decyzji przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 10 ust. 3.

Artykuł 9

Wspólne strategie i działania

1. W celu zapewnienia wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzkiego przy określaniu i wdrażaniu polityki Wspólnoty we wszystkich dziedzinach i wszystkich działań Wspólnoty oraz w celu promowania włączenia kwestii zdrowia do innych działań cele programu mogą być realizowane jako wspólne strategie i wspólne działania przez tworzenie powiązań z odpowiednimi programami, działaniami i funduszami Wspólnoty.

2. Komisja zapewnia optymalną synergię programu z innymi programami, działaniami i funduszami wspólnotowymi.

Artykuł 10

Komitet

1. Komisja jest wspomagana przez komitet (zwany dalej „Komitetem”).

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów art. 8 tej decyzji.

Okres, o którym mowa w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE, wynosi dwa miesiące.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 3 i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów art. 8 tej decyzji.

4. Komitet uchwała swój regulamin.

Artykuł 11

Uczestnictwo państw trzecich

Uczestnictwo w programie jest otwarte dla:

- a) państw EFTA/EOG zgodnie z warunkami ustalonymi w porozumieniu EOG; oraz
- b) państw trzecich, w szczególności państw, do których znajduje zastosowanie europejska polityka sąsiedztwa, państw ubiegających się o członkostwo, kandydujących lub przystępujących do Unii Europejskiej, a także państw Bałkanów Zachodnich włączonych do procesu stabilizacji i stowarzyszenia, zgodnie z warunkami określonymi w odpowiednich dwu- i wielostronnych umowach ustanawiających ogólne zasady uczestnictwa w programach wspólnotowych.

Artykuł 12

Współpraca międzynarodowa

Podczas realizacji programu należy podtrzymywać stosunki i współpracę z państwami trzecimi nieuczestniczącymi w programie oraz właściwymi organizacjami międzynarodowymi, w szczególności ze Światową Organizacją Zdrowia.

Artykuł 13

Monitorowanie, ocena i upowszechnianie wyników

1. Komisja w bliskiej współpracy z państwami członkowskimi monitoruje realizację działań programu pod kątem jego zadań. Komisja składa komitetowi coroczne sprawozdania na temat wszystkich działań i projektów finansowanych w ramach programu oraz informuje Parlament Europejski i Radę.

2. Na wniosek Komisji, która unika nieproporcjonalnego wzrostu obciążenia administracyjnego państw członkowskich, państwa członkowskie przedkładają wszelkie dostępne informacje w sprawie realizacji i skutków programu.

3. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu oraz Komitetowi Regionów:

- a) nie później niż do dnia ... (*) zewnętrzne i niezależne śródkresowe sprawozdanie oceniające uzyskane wyniki w odniesieniu do celów programu oraz jakościowych i ilościowych aspektów jego wdrażania, jak również jego spójność i komplementarność z innymi stosownymi programami, działaniami i funduszami wspólnotowymi. Sprawozdanie to pozwala w szczególności na ocenę wpływu zastosowanych środków we wszystkich państwach. Sprawozdanie zawiera także streszczenie głównych wniosków, a wraz ze sprawozdaniem Komisja przedkłada swoje uwagi;
- b) nie później niż do dnia ... (**) komunikat w sprawie kontynuacji programu;
- c) zewnętrzne niezależne sprawozdanie z oceny *ex post*, obejmujące wdrażanie i wyniki programu — nie później niż do dnia 31 grudnia 2015 r.

4. Komisja publikuje wyniki działań podjętych zgodnie z niniejszą decyzją i zapewnia ich rozpowszechnianie.

Artykuł 14

Uchylenie

Uchyla się decyzję 1786/2002/WE.

Artykuł 15

Wejście w życie

Niniejsza decyzja wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli,

W imieniu Parlamentu Europejskiego

...

Przewodniczący

W imieniu Rady

...

Przewodniczący

(*) Trzy lata od wejścia w życie niniejszej decyzji.

(**) Cztery lata od wejścia w życie niniejszej decyzji.

ZAŁĄCZNIK

DZIAŁANIA, O KTÓRYCH MOWA W ART. 2 UST. 2**1. Poprawa bezpieczeństwa zdrowotnego obywateli****1.1. Ochrona obywateli przed zagrożeniami zdrowotnymi**

- 1.1.1. Opracowanie strategii i mechanizmów zapobiegania zagrożeniom zdrowia oraz strategii i mechanizmów wymiany informacji i reagowania na zagrożenia, takie jak: zagrożenia związane z chorobami zakaźnymi i niezakaźnymi, zagrożenia pochodzenia fizycznego, chemicznego lub biologicznego, w tym także zagrożenia związane z aktami celowego uwolnienia; podejmowanie działań zapewniających wysoką jakość współpracy między laboratoriami państw członkowskich w zakresie diagnostyki; wspieranie pracy istniejących laboratoriów prowadzących prace istotne z punktu widzenia Wspólnoty; praca nad utworzeniem sieci wspólnotowych laboratoriów referencyjnych.
- 1.1.2. Wspieranie opracowywania polityki w zakresie profilaktyki, szczepień i uodparniania; usprawnienie partnerstwa, sieci, narzędzi i systemów służących raportowaniu stanu uodpornienia oraz monitorowania zdarzeń niepożądanych.
- 1.1.3. Rozwijanie zdolności zarządzania ryzykiem i opracowanie odpowiednich procedur; zwiększenie gotowości i usprawnienie planowania w sytuacjach kryzysowych w dziedzinie zdrowia, w tym także przygotowanie przez UE i społeczność międzynarodową skoordynowanych procedur reagowania na takie sytuacje; opracowanie procedur powiadamiania o ryzyku i konsultacji dotyczących środków zaradczych.
- 1.1.4. Promowanie współpracy oraz zwiększanie istniejących zdolności i zasobów w zakresie reagowania, w tym także sprzętu ochronnego, środków izolacyjnych i ruchomych laboratoriów do szybkiego rozlokowania w sytuacjach kryzysowych.
- 1.1.5. Opracowanie strategii i procedur sporządzania koncepcji, zwiększania zdolności mobilizacji zasobów w nagłych przypadkach, prowadzenia ćwiczeń i testów, oceny i przeglądu ogólnych planów awaryjnych i szczegółowych planów w przypadku zagrożenia zdrowia oraz ich interoperacyjności między państwami członkowskimi.

1.2. Poprawa bezpieczeństwa obywateli

- 1.2.1. Poprawa jakości doradztwa naukowego i specjalistycznej oceny zagrożeń, np. przez promowanie wczesnego rozpoznawania zagrożeń; analiza ich potencjalnego oddziaływania; wymiana informacji na temat zagrożeń i ryzyka; propagowanie zintegrowanego i zharmonizowanego podejścia.
- 1.2.2. Pomoc na rzecz zwiększenia bezpieczeństwa i jakości narządów i substancji pochodzenia ludzkiego, krwi i substancji krwiopochodnych; działania na rzecz ich obecności, identyfikowalności oraz dostępności do zastosowań medycznych przy jednoczesnym respektowaniu odpowiedzialności państw członkowskich, jak określono w art. 152 ust. 5 Traktatu.
- 1.2.3. Promowanie środków na rzecz poprawy bezpieczeństwa pacjenta przez wysoką jakość i bezpieczeństwo opieki zdrowotnej, w tym także w odniesieniu do antybiotykooporności i zakażeń szpitalnych.

2. Promocja zdrowia**2.1. Promowanie zdrowszych stylów życia oraz pomaganie w przezwyciężaniu nierówności w zakresie zdrowia**

- 2.1.1. Promowanie inicjatyw mających na celu wydłużenie lat zdrowego życia i promowanie zdrowego starzenia się; wspieranie działań mających na celu promowanie i badanie wpływu zdrowia na produktywność i aktywność zawodową, by przyczynić się do realizacji celów strategii lizbońskiej; środki wspierające służące zbadaniu wpływu innych polityk na zdrowie.
- 2.1.2. Wspieranie inicjatyw mających na celu znalezienie przyczyn, rozwiązanie i ograniczenie nierówności w zakresie zdrowia w państwach członkowskich i między nimi, w tym nierówności związanych z płcią, aby przyczynić się tym samym do osiągnięcia dobrobytu i spójności; promowanie inwestycji w dziedzinie zdrowia we współpracy z innymi dziedzinami polityki wspólnotowej i funduszami; zwiększenie solidarności między krajowymi systemami opieki zdrowotnej przez wspieranie współpracy w kwestiach transgranicznej opieki zdrowotnej.

2.2. Propagowanie zdrowszego stylu życia oraz ograniczenie występowania poważnych chorób i urazów przez oddziaływanie na uwarunkowania zdrowotne

- 2.2.1. Zwrócenie uwagi na uwarunkowania zdrowotne w celu promowania i poprawy zdrowia fizycznego i psychicznego, tworzenie warunków wspierających zdrowy styl życia i profilaktyka chorób; podejmowanie działań w zakresie podstawowych czynników, takich jak odżywianie, aktywność fizyczna i zdrowie seksualne oraz w zakresie uwarunkowań związanych z uzależnieniami, takimi jak papierosy, alkohol i narkotyki, przez skupienie się na kluczowych zagadnieniach, czyli edukacji i miejscu pracy, oraz na całym okresie życia.

- 2.2.2. Propagowanie działań w zakresie profilaktyki poważnych chorób mających szczególne znaczenie ze względu na ogólne obciążenie, jakie stanowią one dla Wspólnoty oraz w zakresie rzadkich chorób, w odniesieniu do których działalność Wspólnoty polegająca na oddziaływaniu na ich uwarunkowania zdrowotne może stanowić znaczną wartość dodaną dla wysiłków krajowych.
 - 2.2.3. Wspieranie działań w zakresie skutków zdrowotnych szeroko rozumianych uwarunkowań środowiskowych i społeczno-ekonomicznych.
 - 2.2.4. Promowanie działań służących ograniczeniu liczby wypadków i urazów.
 3. Generowanie i rozpowszechnianie informacji i wiedzy na temat zdrowia
 - 3.1. Wymiana wiedzy i sprawdzonych rozwiązań
 - 3.1.1. Wymiana wiedzy i sprawdzonych rozwiązań w zakresie zagadnień związanych ze zdrowiem w ramach programu.
 - 3.2. Gromadzenie, analizowanie i rozpowszechnianie informacji zdrowotnych
 - 3.2.1. Dalszy rozwój trwałego systemu monitorowania zdrowia, dysponującego mechanizmem gromadzenia danych i informacji z odpowiednimi wskaźnikami; gromadzenie danych o stanie zdrowia i polityce zdrowotnej; rozwój, przy wykorzystaniu wspólnotowego programu statystycznego, elementu statystycznego tego systemu.
 - 3.2.2. Opracowanie mechanizmów przeprowadzania analiz i informowania, łącznie ze sprawozdaniami o ochronie zdrowia we Wspólnocie, portalem o zdrowiu i konferencjami; przekazywanie informacji obywatelom, stronom zainteresowanym i decydentom, opracowanie mechanizmów konsultacji i procesów uczestnictwa; ustanowienie regularnych sprawozdań o stanie zdrowia w Unii Europejskiej w oparciu o dane i wskaźniki wraz z analizą jakościową i ilościową.
 - 3.2.3. Dostarczanie analiz i pomocy technicznej w zakresie wsparcia opracowywania i wdrażania polityki odnoszącej się do zakresu programu lub odpowiedniego prawodawstwa.

UZASADNIENIE RADY

I. WPROWADZENIE

1. W dniu 15 kwietnia 2005 r. Komisja przekazała Radzie i Parlamentowi Europejskiemu wniosek ⁽¹⁾ dotyczący decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej wspólnotowy program działań w dziedzinie zdrowia i ochrony konsumentów na lata 2007–2013.
2. Opinie Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów zostały przyjęte odpowiednio 14-15 lutego 2006 r. ⁽²⁾ i 16 lutego 2006 r. ⁽³⁾, zaś opinia Parlamentu Europejskiego po pierwszym czytaniu — w dniu 16 marca 2006 r. ⁽⁴⁾.
3. W następstwie przyjęcia w dniu 17 maja 2006 r. porozumienia międzyinstytucjonalnego pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (w tym wieloletnich ram finansowych na lata 2007-2013) Komisja przedłożyła w dniu 29 maja 2006 r. zmieniony wniosek ⁽⁵⁾ (zwany dalej „drugim programem zdrowia publicznego”), który uwzględniał szereg poprawek Parlamentu Europejskiego, w szczególności podział wniosku na dwa oddzielne programy (jeden w dziedzinie zdrowia, a drugi w dziedzinie ochrony konsumentów), a także zmieniony podział środków budżetowych.
4. W dniu 22 marca 2007 r. Rada przyjęła wspólne stanowisko zgodnie z art. 251 ust. 2 Traktatu.

II. CEL

Drugi program zdrowia publicznego na lata 2007-2013 ma zastąpić obecny program ustanowiony decyzją nr 1786/2002/WE ⁽⁶⁾.

Główne cele drugiego programu zdrowia publicznego są następujące:

- poprawa bezpieczeństwa zdrowotnego obywateli,
- promocja zdrowia, oraz
- wytwarzanie i rozpowszechnianie informacji i wiedzy na temat zdrowia.

Osiągnięciu tych celów będzie służyć realizacja działań, które zostały wymienione w załączniku do przedmiotowej decyzji i które stanowią kontynuację obecnego programu, a jednocześnie dostosowane są do nowych strategicznych kwestii, takich jak potrzeba promowania zdrowego starzenia się, dalszego rozwiązywania problemu nierówności w zakresie zdrowia oraz gotowości na sytuacje zagrożenia zdrowia publicznego i usprawnienia planowania w takich sytuacjach.

Decyzje co do konkretnych priorytetów i działań oraz innych aspektów realizacji programu (np. podziału środków finansowych, kryteriów wyboru i przydzielania wkładów finansowych, ustaleń dotyczących wdrażania wspólnych strategii i działań) zostaną podjęte w rocznych planach pracy w porozumieniu z komitetem zarządzającym programem. Ogólne cele programu zdrowia publicznego pozostawiają miejsce na zajęcie się w okresie jego wdrażania nowymi problemami, jeżeli zaistnieje taka potrzeba.

Całkowita kwota budżetu przeznaczonego na program wynosi 365,6 mln EUR w cenach bieżących.

III. ANALIZA WSPÓLNEGO STANOWISKA

1. Uwagi ogólne

Ogólnie rzecz biorąc, Rada zastosowała się do opinii Parlamentu Europejskiego wydanej po pierwszym czytaniu, która to opinia została w znacznym stopniu uwzględniona w zmienionym wniosku Komisji. Rada w szczególności zgodziła się na podział pierwotnego wniosku Komisji na dwa oddzielne programy (jeden w dziedzinie zdrowia, a drugi w dziedzinie ochrony konsumentów). Rada wyraziła zgodę na wspomniany powyżej w części II zmieniony podział środków budżetowych, który został określony w porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 17 maja 2006 r. Należy zwrócić uwagę na to, że Parlament Europejski przyjął swoją opinię po pierwszym czytaniu w dniu 16 marca 2006 r., tzn. przed przyjęciem porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r.

⁽¹⁾ Dz.U. C 172 z 12.7.2005, str. 25.

⁽²⁾ Dz.U. C 88 z 11.4.2006, str. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 192 z 16.8.2006, str. 8.

⁽⁴⁾ Dok. 7537/06.

⁽⁵⁾ Dok. 9905/06.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 271 z 9.10.2002, str. 1.

2. Poprawki Parlamentu Europejskiego

Podczas głosowania na posiedzeniu plenarnym w dniu 16 marca 2006 r. Parlament Europejski przyjął 145 poprawek do pierwotnego wniosku Komisji. Większość tych poprawek została uwzględniona w zmienionym wniosku Komisji, do którego dalsze poprawki Rada przyjęła w swoim wspólnym stanowisku.

Rada:

a) wprowadziła do wspólnego stanowiska 22 następujące poprawki związane z podziałem pierwotnego wniosku Komisji na dwa oddzielne programy:

(i) poprawki przyjęte w całości:

Poprawka nr 1 (do tytułu): nowy tytuł;

Poprawka nr 2 (do umocowania 1);

Poprawka nr 15 (do motywu 2): dodatkowa część, niezwiązana z podziałem wniosku, została przyjęta w motywie 4;

Poprawka nr 37 (do motywu 4): skreślono;

Poprawka nr 42 (do motywu 9): ten motyw jest teraz motywem 31;

Poprawka nr 52 (do art. 3): ten artykuł jest teraz art. 4;

Poprawka nr 74 (do art. 11): ten artykuł jest teraz art. 14;

Poprawka nr 75 (do art. 12): ten artykuł jest teraz art. 5 ust. 2;

Poprawka nr 76 (do załącznika 1): załącznik 1 skreślono;

Poprawki nr 77, 78, 84, 86 i 101 (do załącznika 2): załącznik 2 jest teraz załącznikiem;

Poprawka nr 140 (do załącznika 3): ten załącznik stał się załącznikiem do wspólnotowego programu działań w dziedzinie ochrony konsumentów (2007-2013).

(ii) poprawki preredagowane lub przyjęte częściowo:

Poprawka nr 3 (do motywu 1): przyjęta w zakresie, w jakim odnosi się do podziału wniosku;

Poprawka nr 18 (do motywu 3): przyjęta w zakresie, w jakim odnosi się do podziału wniosku;

Poprawka nr 38 (do motywu 5): częściowo przyjęta również w motywie 12;

Poprawka nr 41 (do motywu 7): przyjęta w zakresie, w jakim odnosi się do podziału wniosku;

Poprawka nr 43 (do motywu 11): preredagowana w motywie 33;

Poprawka nr 48 (do art. 1);

Poprawka nr 49 (do art. 2): częściowo przyjęta również w art. 2 ust. 1;

b) nie przyjęła poprawki nr 113 w związku ze zmniejszeniem liczby działań w zmienionym wniosku Komisji;

c) wprowadziła do wspólnego stanowiska 91 następujących poprawek niezwiązanych z podziałem wniosku:

(i) poprawki przyjęte w całości:

Do motywów:

Poprawka nr 7 (do nowego motywu 1 d): motyw ten jest teraz motywem 3;

Poprawka nr 9 (do nowego motywu 1 f): motyw ten jest teraz motywem 6;

Poprawka nr 19 (do nowego motywu 3 a): motyw ten jest teraz motywem 12;

Poprawka nr 20 (do nowego motywu 3 b): motyw ten jest teraz motywem 14;

Poprawka nr 21 (do nowego motywu 3 c): motyw ten jest teraz motywem 15;

Poprawka nr 22 (do nowego motywu 3 d): motyw ten jest teraz motywem 16;

Poprawka nr 24 (do nowego motywu 3 f): motyw ten jest teraz motywem 17;

Poprawka nr 30 (do nowego motywu 3 l): motyw ten jest teraz motywem 22;

Poprawka nr 34 (do nowego motywu 3 p): motyw ten jest teraz motywem 24;

Poprawka nr 35 (do nowego motywu 3 q): motyw ten jest teraz motywem 26;

Poprawka nr 36 (do nowego motywu 3 r): motyw ten jest teraz motywem 26;

Do artykułów:

Poprawka nr 59 (do art. 4 ust. 1 lit. d) (nowa)): jest to teraz art. 7 ust. 3 lit. a);

Poprawka nr 60 (do art. 4 ust. 1 lit. e) (nowa)): jest to teraz art. 7 ust. 3 lit. b);

Poprawka nr 61 (do art. 4 ust. 1 lit. f) (nowa)): jest to teraz art. 7 ust. 4;

Poprawka nr 66 (do art. 7 ust. 1 lit. a)): jest to teraz art. 8 ust. 1 lit. a) ppkt (i);

Poprawka nr 69 (do art. 7 ust. 2): jest to teraz art. 8 ust. 2;

Poprawka nr 70 (do art. 9): jest to teraz art. 12;

Poprawka nr 72 (do art. 10 ust. 3): skreślono;

(ii) poprawki przeredagowane lub przyjęte częściowo:

Do motywów:

Poprawka nr 4 (do motywu 1): częściowo przyjęta w motywie 1;

Poprawka nr 6 (do nowego motywu 1 c): przeredagowana w motywie 2;

Poprawka nr 8 (do nowego motywu 1 e): częściowo przyjęta w motywie 5;

Poprawka nr 10 (do nowego motywu 1 g): częściowo przyjęta w motywie 7;

Poprawka nr 13 (do nowego motywu 1k): częściowo przyjęta w motywie 8;

Poprawka nr 14 (do nowego motywu 11): przeredagowana w motywie 9;

Poprawka nr 16 (do nowego motywu 2 a): częściowo przyjęta w motywie 10;

Poprawka nr 17 (do nowego motywu 2 b): częściowo przyjęta w motywie 11;

Poprawka nr 23 (do nowego motywu 3 e): częściowo przyjęta w motywie 17;

Poprawka nr 25 (do nowego motywu 3 g): częściowo przyjęta w motywie 18;

Poprawka nr 26 (do nowego motywu 3 h): częściowo przyjęta w motywie 18;

Poprawka nr 27 (do nowego motywu 3 g): przeredagowana w motywie 19;

Poprawka nr 28 (do nowego motywu 3 j): przeredagowana w motywie 21;

Poprawka nr 29 (do nowego motywu 3 k): częściowo przyjęta w motywie 21;

Poprawka nr 31 (do nowego motywu 3 m): częściowo przyjęta w motywie 23;

Poprawka nr 39 (do nowego motywu 5 a): przeredagowana w motywie 27;

Poprawka nr 40 (do motywu 6): częściowo przyjęta w motywie 28;

Poprawka nr 44 (do motywu 12): częściowo przyjęta w motywie 34;

Poprawka nr 45 (do motywu 13): częściowo przyjęta w motywie 36;

Poprawka nr 46 (do nowego motywu 13 a): przeredagowana w motywie 37;

Poprawka nr 47 (do motywu 14): przeredagowana w motywie 38 i art. 5 ust. 2;

Do artykułów:

Poprawka nr 50 (do art. 2 ust. 2 lit. a) (nowa)): częściowo przyjęta w motywie 1 oraz w załączniku, cel 2.1);

Poprawka nr 53 (do art. 3 ust. 2 lit. b) (nowa)): częściowo przyjęta w art. 4 ust. 1 lit. b);

Poprawka nr 55 (do art. 4): częściowo przyjęta w art. 7 ust. 1;

Poprawka nr 56 (do art. 4 ust. 1 a (nowy)): częściowo przyjęta w art. 7 ust. 3 lit. a);

Poprawka nr 57 (do art. 4, ust 1 b (nowy)): częściowo przyjęta w art. 7 ust. 2;

Poprawka nr 62 (do art. 4 ust. 1 g (nowy)): częściowo przyjęta w art. 5 ust. 2;

Poprawka nr 63 (do art. 4 a (nowy)): częściowo przyjęta w art. 9;

Poprawka nr 67 (do art. 7 ust. 1 lit. aa) (nowa)): częściowo przyjęta w art. 8 ust. 1 lit. a) ppkt (iii);

Poprawka nr 71 (do art. 10 ust. 2): częściowo przyjęta w art. 13 ust. 3;

Poprawka nr 73 (do art. 10 ust. 3 a (nowy)): częściowo przyjęta w art. 13 ust. 3 lit. a);

Poprawka nr 146 (do art. 7 ust. 1 lit. ac) (nowa)): częściowo przyjęta w art. 8 ust. 1;

Poprawka nr 147 (do art. 10 ust. 1): częściowo przyjęta w art. 13 ust. 3 lit. a);

Do załączników:

Poprawki nr 79 i 80 (do załącznika 2): częściowo przyjęte w art. 7 ust. 3 lit. b);

Poprawka nr 81 (do załącznika 2): częściowo przyjęta w załączniku, cel 1.2.3;

Poprawka nr 85 (do załącznika 2): częściowo przyjęta w załączniku, cel 1.1.3;

Poprawka nr 88 (do załącznika 2): częściowo przyjęta w motywach 11 i 22;

Poprawka nr 89 (do załącznika 2): częściowo przyjęta w załączniku, cel 2.2.1;

Poprawka nr 90 (do załącznika 2): częściowo przyjęta w motywie 19;

Poprawka nr 91 (do załącznika 2): częściowo przyjęta w załączniku, cel 2.1.2;

Poprawka nr 92 (do załącznika 2): częściowo przyjęta w motywach 16 i 37 oraz w załączniku, cel 2.1;

Poprawka nr 93 (do załącznika 2): częściowo przyjęta w załączniku, cel 1.1.1;

Poprawka nr 98 (do załącznika 2): częściowo przyjęta w motywach 17 i 23 oraz w załączniku, cel 2.1.1;

Poprawka nr 99 (do załącznika 2): częściowo przyjęta w motywach 17 i 23 oraz w załączniku, cel 2.1.2;

Poprawka nr 100 (do załącznika 2): częściowo przyjęta w art. 2 ust. 2 oraz w załączniku, cel 2.2;

Poprawka nr 104 (do załącznika 2): częściowo przyjęta w załączniku, cel 2.1;

Poprawka nr 106 (do załącznika 2): częściowo przyjęta w załączniku, cel 1.1.2;

Poprawka nr 107 (do załącznika 2): częściowo przyjęta w motywach 16 i 37 oraz w załączniku, cel 2.1;

Poprawka nr 108 (do załącznika 2): częściowo przyjęta w motywie 18 oraz w załączniku, cel 3.1;

Poprawka nr 109 (do załącznika 2): częściowo przyjęta w motywie 21;

Poprawka nr 110 (do załącznika 2): częściowo przyjęta w motywie 19;

Poprawka nr 111 (do załącznika 2): częściowo przyjęta w motywach 18 i 19 oraz w załączniku, cel 2.2;

Poprawka nr 112 (do załącznika 2): częściowo przyjęta w art. 2.2 oraz w załączniku, cel 2.2;

Poprawka nr 115 (do załącznika 2): częściowo przyjęta w motywie 21;

Poprawka nr 116 (do załącznika 2): częściowo przyjęta w załączniku, cel 3.1;

Poprawka nr 117 (do załącznika 2): częściowo przyjęta w motywie 17 i 23 oraz w załączniku, cel 2.1.2;

Poprawka nr 118 (do załącznika 2): częściowo przyjęta w motywie 21;

Poprawka nr 119 (do załącznika 2): częściowo przyjęta w załączniku, cel 2.1.1;

Poprawka nr 120 (do załącznika 2): częściowo przyjęta w załączniku, cel 1.2.2;

Poprawka nr 121 (do załącznika 2): częściowo przyjęta w motywie 12, w art. 2 ust. 2 oraz w art. 9, a także w załączniku, cel 3;

Poprawka nr 123 (do załącznika 2): przeredagowana w załączniku, cel 3;

Poprawka nr 124 (do załącznika 2): częściowo przyjęta w załączniku, cel 3.2;

Poprawka nr 125 (do załącznika 2): częściowo przyjęta w motywie 17 oraz w załączniku, cel 3.2.1;

Poprawka nr 126 (do załącznika 2): częściowo przyjęta w załączniku, cel 3.2.1;

Poprawka nr 132 (do załącznika 2): częściowo przyjęta w załączniku, cel 1.1.1;

Poprawka nr 133 (do załącznika 2): częściowo przyjęta w załączniku, cel 3.2.2;

Poprawka nr 134 (do załącznika 2): częściowo przyjęta w motywach 12 i 13 oraz w art. 9 ust. 1, a także w załączniku, cel 2.1.1;

- Poprawka nr 135 (do załącznika 2): częściowo przyjęta w załączniku;
Poprawka nr 136 (do załącznika 2): częściowo przyjęta w art. 12;
Poprawka nr 137 (do załącznika 2): częściowo przyjęta w załączniku, cel 1.2.1;
Poprawka nr 138 (do załącznika 2): częściowo przyjęta w załączniku, cel 1.2.2;
Poprawka nr 139 (do załącznika 2): częściowo przyjęta w załączniku, cel 3.2.3;
- d) nie uwzględniła we wspólnym stanowisku 26 poprawek (poprawki nr 5, 11, 12, 32, 33, 51, 54, 58, 65, 68, 82, 83, 87, 95, 96, 102, 103, 105, 122, 128, 130, 131, 145, 148, 152 i 153).
- Rada nie może zaakceptować następujących pięciu poprawek ze względu na ograniczenia związane ze środkami, wynikające z przyjęcia porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r.: poprawki nr 64, 97, 114, 127 i 129.

IV. WNIOSEK

Rada uważa, że jej wspólne stanowisko, w którym uwzględniono poprawki wymienione w części III ust. 2. lit. a) i c), bierze w znacznym stopniu pod uwagę opinię Parlamentu Europejskiego wydaną po pierwszym czytaniu.

Wspólne stanowisko w wyważony sposób uwzględnia obawy i interesy, zapewniając możliwość realizacji celów programu z zastosowaniem zmniejszonej liczby działań i instrumentów oraz odpowiedniejszych metod i procedur, które zostały przeformułowane zgodnie z opinią Parlamentu Europejskiego wydaną po pierwszym czytaniu oraz zgodnie ze zmienionym wnioskiem Komisji. Dzięki przedmiotowej decyzji poprawi się skuteczność działań Wspólnoty w dziedzinie zdrowia publicznego i podniesie poziom wiedzy na temat stanu zdrowia w Unii Europejskiej, co przyczyni się do poprawy i ochrony zdrowia obywateli Unii Europejskiej.

WSPÓLNE STANOWISKO (WE) NR 6/2007**przyjęte przez Radę w dniu 22 marca 2007 r.****w celu przyjęcia rozporządzenia (WE) nr .../2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia ... ustanawiającego ogólne zasady przyznawania pomocy finansowej Wspólnoty w zakresie transeuropejskich sieci transportowych i energetycznych**

(2007/C 103 E/03)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 156,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rada Europejska obradująca w Barcelonie w dniach 15 i 16 marca 2002 r. podkreśliła w swoich konkluzjach, że mocne i zintegrowane sieci energetyczne i transportowe stanowią podstawę europejskiego rynku wewnętrznego, a lepsze wykorzystanie istniejących sieci oraz uzupełnienie brakujących ogniw umożliwi zwiększenie wydajności i konkurencyjności oraz zagwarantuje odpowiedni poziom jakości, jak również redukcję w punktach nasycenia, a zatem większą stabilność w perspektywie długoterminowej. Potrzeby te wpisują się w ramy strategii przyjętej przez szefów państw i rządów na posiedzeniu Rady Europejskiej obradującej w Lizbonie w dniach 23 i 24 marca 2000 r., do której następnie regularnie się odwoływano.
- (2) Rada Europejska obradująca w Brukseli w dniach 12 i 13 grudnia 2003 r. zatwierdziła Europejskie działanie na rzecz wzrostu, zwracając się do Komisji o przesunięcie wydatków, w razie konieczności, na inwestycje w kapitał rzeczowy, w szczególności inwestycje w infrastrukturę sieci transeuropejskich; projekty priorytetowe realizowane w ramach infrastruktury sieci transeuropejskich stanowią zasadniczy element wzmacniania spójności rynku wewnętrznego.
- (3) Opóźnienia w finalizacji efektywnych połączeń transeuropejskich, w szczególności odcinków transgranicznych, mogą poważnie utrudniać konkurencyjność Unii, państw członkowskich oraz regionów peryferyjnych, które nie mogłyby w pełni korzystać z dobrodziejstw rynku wewnętrznego lub straciłyby taką możliwość.

- (4) W decyzji nr 1692/96/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 lipca 1996 r. w sprawie wspólnotowych wytycznych dotyczących rozwoju transeuropejskiej sieci transportowej ⁽³⁾ koszt uzupełnienia transeuropejskiej sieci transportowej, od 2007 r. do 2020 r., został oszacowany na 600 mld EUR. Inwestycje niezbędne do realizacji jedynie projektów priorytetowych w rozumieniu załącznika III do tej decyzji szacuje się na prawie 160 mld EUR w latach 2007-2013.

- (5) Dla realizacji tych celów zarówno Parlament Europejski, jak i Rada podkreśliły konieczność wzmocnienia i dostosowania istniejących instrumentów finansowych poprzez podniesienie poziomu współfinansowania wspólnotowego, umożliwiając zastosowanie wyższej stopy współfinansowania, w szczególności dla projektów o charakterze transgranicznym, o funkcji tranzytowej lub przyczyniających się do pokonywania naturalnych przeszkód.

- (6) Zgodnie z komunikatem Komisji w sprawie promocji żeglugi śródlądowej „NAIADES”, adresowanym do Parlamentu Europejskiego i Rady, a także uwzględniając zrównoważony charakter żeglugi śródlądowej, projekty z zakresu żeglugi śródlądowej powinny być traktowane ze szczególną uwagą.

- (7) W rezolucji z dnia 8 czerwca 2005 r. w sprawie wyzwań politycznych i środków budżetowych w rozszerzonej Unii w latach 2007-2013 ⁽⁴⁾ Parlament Europejski podkreślił strategiczne znaczenie sieci transportowych dla zakończenia procesu tworzenia rynku wewnętrznego i bliższych stosunków z obecnymi i przyszłymi krajami kandydującymi oraz krajami należącymi do „grupy państw zaprzyjaźnionych”. Ponadto wyraził on również chęć przeanalizowania innowacyjnych instrumentów finansowania, takich jak gwarancje kredytowe, koncesje europejskie, kredyty europejskie oraz fundusz ulg odsetkowych.

- (8) Biorąc pod uwagę kwoty przydzielone na transeuropejskie sieci transportowe i energetyczne (zwane dalej odpowiednio „TEN-T” i „TEN-E”), zgodnie z wieloletnimi ramami finansowymi na lata 2007-2013, niemożliwe jest zaspokojenie wszystkich potrzeb związanych z realizacją priorytetów ustalonych w decyzji nr 1692/96/WE (dla TEN-T) i decyzji nr 1364/2006/WE ⁽⁵⁾ (dla TEN-E). W celu uzupełnienia krajowych źródeł finansowania,

⁽¹⁾ Dz.U. C 234 z 22.9.2005, str. 69.⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 26 października 2005 r. (Dz.U. C 272 E z 9.11.2006, str. 405), wspólne stanowisko Rady z dnia 22 marca 2007 r. oraz stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia ... (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym).⁽³⁾ Dz.U. L 228 z 9.9.1996. Decyzja ostatnio zmieniona rozporządzeniem Rady (WE) nr 1791/2006/WE (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, str. 1).⁽⁴⁾ Dz.U. C 124 E z 25.5.2006, str. 373.⁽⁵⁾ Decyzja nr 1364/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. ustanawiająca wytyczne dla transeuropejskich sieci energetycznych (Dz.U. L 262 z 22.9.2006, str. 1).

zarówno publicznego jak i prywatnego, należy zatem skoncentrować te zasoby na niektórych kategoriach projektów zapewniających największą wartość dodaną dla całej sieci, w szczególności na projektach dotyczących odcinków transgranicznych, w tym autostrad morskich, i na projektach, których celem jest likwidacja wąskich gardeł, takich jak naturalne przeszkody, w celu zagwarantowania ciągłości infrastruktury TEN-T i TEN-E. Aby ułatwić skoordynowaną realizację niektórych projektów, można wyznaczyć koordynatorów europejskich zgodnie z art. 17a decyzji nr 1692/96/WE.

- (9) Biorąc pod uwagę, że pozostałe inwestycje w ramach TEN-T w projekty priorytetowe szacuje się na około 250 mld EUR, a europejska kwota odniesienia finansowego, równa 8 013 mln EUR dla transportu w latach 2007-2013, stanowi wyjątkowo bardzo niewielką część budżetu niezbędnego do ukończenia projektów priorytetowych, Komisja powinna przeprowadzić — przy pomocy koordynatorów europejskich, tam gdzie zostali oni wyznaczeni — działania mające na celu wspieranie i koordynowanie starań podejmowanych przez państwa członkowskie na rzecz finansowania i ukończenia planowanych sieci TEN-T zgodnie z ustalonym harmonogramem. Komisja powinna wykonać przepisy dotyczące koordynatorów europejskich, o których mowa w decyzji nr 1692/96/WE. Powinna ona również przeanalizować z zamiarem rozwiązania, wraz z państwami członkowskimi, długoterminowy problem finansowy dotyczący zbudowania i eksploatacji całej sieci TEN-T, uwzględniając fakt, że okres budowy obejmuje co najmniej dwa siedmioletnie okresy budżetowe, a oczekiwana trwałość nowej infrastruktury wynosi co najmniej jedno stulecie.
- (10) Decyzja nr 1364/2006/WE określa cele, priorytety działania oraz projekty stanowiące przedmiot wspólnego zainteresowania, mające na celu rozbudowę TEN-E, w tym także projekty priorytetowe, oraz przyznaje stosowne pierwszeństwo projektom uznanym za projekty leżące w interesie europejskim. Niezbędne inwestycje umożliwiające wszystkim państwom członkowskim pełne uczestnictwo w rynku wewnętrznym oraz uzupełnienie połączeń z sieciami krajów sąsiadujących to, od 2007 do 2013 r., inwestycje rzędu 28 mld EUR tylko na projekty priorytetowe.
- (11) Rada Europejska obradująca w dniach 12 i 13 grudnia 2003 r. zwróciła się również do Komisji o kontynuowanie badań dotyczących konieczności stworzenia specjalnego wspólnotowego instrumentu gwarancji przeznaczanego na pokrycie pewnych rodzajów ryzyka, które mogą powstać po zakończeniu etapu budowy w ramach projektów TEN-T. W odniesieniu do energii Rada Europejska zwróciła się do Komisji o przesunięcie, w razie potrzeby, wydatków na inwestycje w kapitał rzeczowy w celu stymulowania wzrostu.
- (12) Rozporządzenie Rady (WE) nr 2236/95 z dnia 18 września 1995 r. ustanawiające ogólne zasady przyznawania pomocy finansowej Wspólnoty w zakresie sieci transeuropejskich⁽¹⁾ stanowi już rzeczywisty postęp, ponieważ projektom uznanym za priorytetowe przyznaje wyższy poziom finansowania wynoszący 20 %. Niemniej jednak pozostaje ono uwarunkowane przepisami

wykonawczymi, które wymagają uproszczenia, oraz ograniczonymi zasobami budżetowymi. Wydaje się zatem konieczne uzupełnienie krajowego finansowania publicznego i finansowania prywatnego poprzez zwiększenie wspólnotowej pomocy w zakresie zarówno jej wielkości, jak i współczynników wsparcia w celu wzmocnienia efektu dźwigni funduszy wspólnotowych, umożliwiając w ten sposób realizację wybranych projektów priorytetowych.

- (13) Na podstawie niniejszego rozporządzenia właściwe jest ustanowienie programu określającego ogólne zasady przyznawania pomocy finansowej Wspólnoty w zakresie TEN-T i TEN-E. Program ten, który musi być realizowany zgodnie z prawem wspólnotowym, w szczególności w zakresie środowiska, powinien przyczyniać się do wzmocnienia rynku wewnętrznego oraz wywierać stymulujący wpływ na konkurencyjność Wspólnoty i jej wzrost.
- (14) Pomoc finansowa Wspólnoty z budżetu na sieci transeuropejskie powinna, obok skupienia się na projektach lub częściach projektów przedstawiających największą europejską wartość dodaną, zachęcać uczestników działań do przyspieszenia realizacji projektów priorytetowych na podstawie decyzji nr 1692/96/WE i 1364/2006/WE. Powinna ona również umożliwiać finansowanie innych projektów z zakresu infrastruktury europejskiej stanowiących przedmiot wspólnego zainteresowania, określonych we wspomnianych decyzjach.
- (15) Pomoc finansowa Wspólnoty udzielana jest w celu opracowywania projektów inwestycyjnych w zakresie TEN-T i TEN-E, przekazywania określonego wkładu finansowego, mobilizowania inwestorów instytucjonalnych i zachęcania do tworzenia partnerstw finansowych pomiędzy sektorem publicznym a prywatnym. W sektorze energii pomoc finansowa ma na celu głównie pomóc w pokonywaniu przeszkód finansowych, jakie mogą pojawić się w trakcie przygotowywania projektów i na etapie poprzedzającym rozpoczęcie budowy, i powinna być skoncentrowana na transgranicznych odcinkach projektów priorytetowych i połączeniach z krajami sąsiednimi.
- (16) W swoim komunikacie do Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 lipca 2005 r. w sprawie rozmieszczenia europejskiego systemu sygnalizacji kolejowej ERTMS/ETCS Komisja podkreśliła znaczenie szybkiego i skoordynowanego przejścia do tego systemu w celu zapewnienia interoperacyjności TEN-T. W tym celu niezbędne jest ukierunkowane i czasowe wsparcie Wspólnoty zarówno dla elementów wyposażenia torowego, jak i wyposażenia pokładowego.
- (17) W przypadku niektórych projektów zainteresowane państwa członkowskie mogą być reprezentowane przez organizacje międzynarodowe. W przypadku niektórych projektów Komisja może powierzyć ich realizację wspólnym przedsiębiorstwom w rozumieniu art. 171 Traktatu. Te szczególne sytuacje wymagają poszerzenia zakresu pojęcia beneficjenta korzystającego z wkładu finansowego Wspólnoty do celów niniejszego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 228 z 23.9.1995, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem nr 1159/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 191 z 22.7.2005, str. 16).

- (18) Aby spełnić szczególne wymogi każdego projektu oraz zwiększyć efektywność i wartość pomocy finansowej Wspólnoty, pomoc ta może przyjmować różne formy: dotacji na badania i prace, dotacji do opłat za dostępność, obniżek oprocentowania, gwarancji kredytowych lub udziału w funduszach wysokiego ryzyka. Niezależnie od formy, pomoc finansowa Wspólnoty powinna być przyznawana zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾ oraz jego przepisami wykonawczymi, z wyjątkiem przypadków, gdy niniejsze rozporządzenie wyraźnie stanowi odstępstwa od tych przepisów. Udzielanie gwarancji kredytowych i udział w funduszach wysokiego ryzyka powinny opierać się na zasadach rynkowych i mieć na celu samofinansowanie długoterminowe.
- (19) W celu realizacji wsparcia finansowego Wspólnoty dla projektów na wielką skalę, których realizacja rozłożona jest na kilka lat, wskazane jest umożliwienie podjęcia przez Wspólnotę zobowiązania w perspektywie wieloletniej, w zależności od finansowanego projektu i zatwierdzanych corocznie środków na zobowiązania. Jedynie stałe, atrakcyjne zobowiązania finansowe wiążące Wspólnotę w perspektywie długoterminowej umożliwią zmniejszenie wątpliwości związanych z realizacją tych projektów i zmobilizują inwestorów zarówno publicznych, jak i prywatnych. Projekty zawarte w programie wieloletnim stanowią najwyższe priorytety dla rozwoju TEN-T, o których mowa w decyzji nr 1692/96/WE, i wymagają stałego działania Wspólnoty, aby zapewnić ich sprawną i skuteczną realizację.
- (20) Właściwe jest wsparcie publiczno-prywatnych form finansowania, instytucjonalnych lub umownych, które udowodniły swoją skuteczność, za pomocą gwarancji prawnych zgodnych z prawem konkurencji i zasadami rynku wewnętrznego, a także rozpowszechnianie dobrych praktyk wśród państw członkowskich.
- (21) Szczególną uwagę powinno się zwrócić na skuteczną koordynację wszystkich środków wspólnotowych mających wpływ na sieci transeuropejskie, w szczególności na finansowanie z funduszy strukturalnych i z Funduszu Spójności, jak również interwencje Europejskiego Banku Inwestycyjnego (zwanego dalej „EBI”).
- (22) Niniejsze rozporządzenie ustanawia, na cały okres jego obowiązywania, kopertę finansową stanowiącą główną kwotę odniesienia dla władzy budżetowej podczas corocznej procedury budżetowej w rozumieniu pkt 37 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽²⁾.
- (23) Środki niezbędne do wykonania niniejszego rozporządzenia powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽³⁾.
- (24) W świetle wydarzeń zachodzących w każdym z elementów składowych TEN-T i TEN-E oraz ich nieodłącznych cech, a także w celu skuteczniejszego zarządzania należy przewidzieć kilka odrębnych rozporządzeń dotyczących dziedzin objętych dotychczas rozporządzeniem (WE) nr 2236/95.
- (25) W drodze niniejszego rozporządzenia należy określić ogólne zasady przyznawania pomocy finansowej Wspólnoty w zakresie TEN-T i TEN-E zgodnie z prawem i politykami wspólnotowymi dotyczącymi w szczególności konkurencji, ochrony środowiska, zdrowia, trwałego rozwoju, zamówień publicznych oraz zasad skutecznej realizacji polityk wspólnotowych w zakresie interoperacyjności.
- (26) W związku z tym, że cele niniejszego rozporządzenia, a mianowicie realizacja TEN-T i TEN-E, nie mogą być osiągnięte w wystarczający sposób przez państwa członkowskie, natomiast możliwe jest ze względu na potrzebę koordynacji środków krajowych ich osiągnięcie w lepszy sposób na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie określa warunki, metody i procedury przyznawania pomocy finansowej Wspólnoty projektom stanowiącym przedmiot wspólnego zainteresowania w zakresie transeuropejskich sieci transportowych i energetycznych zgodnie z art. 155 ust. 1 Traktatu.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia:

- 1) „projekt stanowiący przedmiot wspólnego zainteresowania” oznacza projekt lub część projektu określony jako stanowiący przedmiot wspólnego zainteresowania dla Wspólnoty w zakresie transportu w ramach decyzji nr 1692/96/WE lub w zakresie energii w ramach decyzji 1364/2006/WE;

⁽¹⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE, Euratom) nr 1995/2006 (Dz.U. L 390 z 30.12.2006, str. 1).

⁽²⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, str. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23. Decyzja zmieniona decyzją nr 2006/512/WE (Dz.U. L 200 z 22.7.2006, str. 11).

- 2) „projekt priorytetowy” w zakresie transportu oznacza projekt stanowiący przedmiot wspólnego zainteresowania znajdujący się na osi lub jakiegokolwiek inny projekt, wymienione w załączniku III do decyzji nr 1692/96/WE, lub w zakresie energii — projekt stanowiący przedmiot wspólnego zainteresowania, uznany za priorytetowy dla Wspólnoty w ramach decyzji nr 1364/2006/WE;
- 3) „projekt stanowiący przedmiot zainteresowania na poziomie europejskim w zakresie” oznacza w pełni przygotowany projekt znajdujący się na osi priorytetowej, o której mowa w decyzji nr 1364/2006/WE, który ma charakter transgraniczny lub wywiera znaczny wpływ na transgraniczne zdolności przesyłowe;
- 4) „część projektu” oznacza wszelką działalność niezależną finansowo, technicznie lub czasowo, przyczyniającą się do realizacji danego projektu;
- 5) „odcinek transgraniczny” oznacza odcinki transgraniczne, o których mowa w art. 19b decyzji nr 1692/96/WE, i odcinki transgraniczne zapewniające ciągłość projektu priorytetowego między dwoma państwami członkowskimi, przebiegające przez państwo trzecie;
- 6) „wąskie gardło” w zakresie transportu oznacza przeszkody dotyczące prędkości lub przepustowości, które uniemożliwiają zagwarantowanie ciągłości ruchu;
- 7) „beneficjent” oznacza jedno lub kilka państw członkowskich, organizacje międzynarodowe, wspólne przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 171 Traktatu lub publiczne lub prywatne przedsiębiorstwa lub podmioty całkowicie odpowiedzialające za projekt i zamierzające zainwestować zasoby własne lub środki finansowe pozyskane od stron trzecich w celu realizacji projektu;
- 8) „badania” oznaczają działania niezbędne do przygotowania realizacji projektu, w tym analizy przygotowawcze, studia wykonalności, analizy oceniające i zatwierdzające, oraz wszelkie inne środki wsparcia technicznego, w tym wstępne działania zmierzające do pełnego zdefiniowania i opracowania projektu oraz podjęcia decyzji o jego finansowaniu, takie jak rozpoznanie danego terenu i przygotowanie pakietu finansowego;
- 9) „prace” oznaczają zakup, dostawę i rozmieszczenie elementów składowych, systemów i usług, wykonanie robót budowlanych i instalacyjnych związanych z projektem, odbiór instalacji i uruchomienie projektu;
- 10) „koszt projektu” oznacza całkowity koszt badań lub prac bezpośrednio związanych z projektem i niezbędnych do jego realizacji, ponoszonych przez beneficjenta;
- 11) „koszt kwalifikowalny” oznacza część kosztów projektu uwzględnianą przez Komisję przy obliczaniu pomocy finansowej Wspólnoty;
- 12) „instrument gwarancji kredytowej” oznacza gwarancję wydaną przez EBI na rzecz rezerwowego instrumentu wsparcia płynności przyznanego projektom stanowiącym przedmiot wspólnego zainteresowania w zakresie transportu. Obejmuje ona ryzyko związane z obsługą zadłużenia spowodowane spadkami popytu i wynikającą z nich nieprzewidzianą utratą przychodów w początkowym okresie eksploatacyjnym projektu. Instrument gwarancji kredytowej jest wykorzystywany jedynie w odniesieniu do projektów, których wykonalność finansowa opiera się, w

całości lub części, na przychodach, mytach lub innym dochodzie płaconym przez użytkowników lub beneficjentów lub w ich imieniu;

- 13) „systemy opłat za dostępność” oznacza systemy finansowania przeznaczone dla projektów infrastrukturalnych, wybudowanych i eksploatowanych przez prywatnego inwestora, który otrzymuje okresowe płatności po etapie budowy za świadczoną usługę infrastrukturalną. Poziom opłat jest uzależniony od stopnia osiągnięcia poziomów wykonania uzgodnionych w umowie. Opłat za dostępność dokonuje się w okresie trwania umowy między instytucją udzielającą zamówienia a organizatorem projektu, a służą one pokryciu kosztów budowy, finansowania, utrzymania i kosztów eksploatacyjnych.

ROZDZIAŁ II

PROJEKTY KWALIFIKOWALNE, FORMY I METODY POMOCY FINANSOWEJ, ŁĄCZENIE FINANSOWANIA

Artykuł 3

Kwalifikowalność projektów i wniosków o pomoc finansową Wspólnoty

1. Jedynie projekty określone jako stanowiące przedmiot wspólnego zainteresowania kwalifikują się do otrzymania pomocy finansowej Wspólnoty na podstawie niniejszego rozporządzenia.

Warunkiem kwalifikowalności wniosków o pomoc finansową Wspólnoty dotyczących takich projektów jest zgodność z prawem wspólnotowym.

2. Jedynie w zakresie transportu kwalifikowalność podlega także podjęciu przez wnioskującego o pomoc finansową Wspólnoty i, w stosownych przypadkach, przez zainteresowane państwa członkowskie, zobowiązania do wniesienia wkładu finansowego w przedłożony projekt, z uruchomieniem w razie konieczności środków prywatnych.

3. Projekty związane z transportem, obejmujące odcinek transgraniczny lub część takiego odcinka, kwalifikują się do otrzymania pomocy finansowej Wspólnoty, jeżeli między zainteresowanymi państwami członkowskimi lub między państwami członkowskimi a zainteresowanymi państwami trzecimi została zawarta pisemna umowa w sprawie ukończenia odcinków transgranicznych. W wyjątkowych przypadkach, gdy dany projekt jest niezbędny do celów połączenia z siecią sąsiadującego państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, ale faktycznie nie przecina granicy, pisemna umowa, o której mowa powyżej, nie jest wymagana.

Artykuł 4

Przedkładanie wniosków o pomoc finansową Wspólnoty

Wnioski o pomoc finansową Wspólnoty są przedkładane Komisji przez jedno lub kilka państw członkowskich lub, za zgodą zainteresowanych państw członkowskich, przez organizacje międzynarodowe, wspólne przedsiębiorstwa lub publiczne lub prywatne przedsiębiorstwa lub podmioty.

Szczegółowe zasady przedkładania wniosków o pomoc finansową ustanawia się zgodnie z art. 9 ust. 1.

Artykuł 5

Wybór projektów

1. Projektom stanowiącym przedmiot wspólnego zainteresowania przyznaje się pomoc finansową Wspólnoty w zależności od ich wkładu w realizację celów i priorytetów określonych w ramach decyzji nr 1692/96/WE i 1364/2006/WE.

2. W zakresie transportu szczególną uwagę zwraca się na następujące projekty:

- a) projekty priorytetowe;
 - b) projekty mające na celu likwidację wąskich gardeł, w szczególności w ramach projektów priorytetowych;
 - c) projekty przedkładane lub wspierane wspólnie przez co najmniej dwa państwa członkowskie, w szczególności projekty obejmujące odcinki transgraniczne;
 - d) projekty przyczyniające się do ciągłości sieci i optymalizacji jej przepustowości;
 - e) projekty przyczyniające się do poprawy jakości usług oferowanych w TEN-T i które zwiększają, między innymi dzięki działaniom związanym z infrastrukturą, bezpieczeństwo i ochronę użytkowników oraz zapewniają interoperacyjność między sieciami krajowymi;
 - f) projekty związane z rozwojem i rozmieszczeniem systemów zarządzania ruchem w transporcie kolejowym, drogowym, lotniczym, morskim, żeglugi śródlądowej i żeglugi przybrzeżnej, zapewniających interoperacyjność między sieciami krajowymi;
 - g) projekty przyczyniające się do zakończenia procesu tworzenia rynku wewnętrznego; oraz
 - h) projekty przyczyniające się do promowania rodzajów transportu najbardziej przyjaznych dla środowiska, takich jak żegluga śródlądowa.
3. W dziedzinie energii szczególną uwagę zwraca się na projekty stanowiące przedmiot zainteresowania na poziomie europejskim, przyczyniające się do:
- a) rozwoju sieci w celu wzmocnienia spójności gospodarczej i społecznej przez zmniejszenie izolacji regionów mniej uprzemysłowanych i regionów wyludnionych Wspólnoty;
 - b) optymalizacji przepustowości sieci i zakończenia procesu tworzenia wewnętrznego rynku energii, w szczególności w odniesieniu do projektów dotyczących odcinków transgranicznych;
 - c) bezpieczeństwa zaopatrzenia energetycznego, dywersyfikacji źródeł dostaw energii, a w szczególności połączeń z państwami trzecimi;
 - d) połączenia odnawialnych źródeł energii; oraz
 - e) bezpieczeństwa, niezawodności i interoperacyjności połączonych sieci.
4. Decyzja o przyznaniu pomocy finansowej Wspólnoty uwzględnia między innymi:

- a) stopień przygotowania projektu;
- b) stymulujący skutek interwencji wspólnotowej na finansowanie publiczne i prywatne;
- c) solidność pakietu finansowego;
- d) skutki społeczno-gospodarcze;
- e) oddziaływanie na środowisko;
- f) konieczność przezwyciężenia przeszkód finansowych; oraz
- g) złożoność projektu, na przykład ze względu na konieczność pokonania naturalnej przeszkody.

Artykuł 6

Formy i metody pomocy finansowej Wspólnoty

1. Pomoc finansowa Wspólnoty dla projektów stanowiących przedmiot wspólnego zainteresowania może przyjmować jedną lub kilka następujących form:

- a) dotacje na badania lub prace;
- b) w zakresie transportu — dotacje na prace w ramach systemów opłat za dostępność;
- c) obniżki stóp oprocentowania kredytów udzielonych przez EBI lub inne publiczne lub prywatne instytucje finansowe;
- d) wkład finansowy w zasilenie i przydział kapitału dla gwarancji, które mają zostać wydane przez EBI na jego własne zasoby w ramach instrumentu gwarancji kredytowej. Czas trwania takich gwarancji nie może przekraczać pięciu lat od daty przekazania projektu do eksploatacji. W wyjątkowych, należycie uzasadnionych przypadkach gwarancja może być udzielona na nie więcej niż siedem lat. Wkład z budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rzecz instrumentu gwarancji kredytowej nie może przekraczać 500 mln EUR. EBI przeznacza taką samą kwotę. Ryzyko ponoszone przez Wspólnotę w związku z instrumentem gwarancji kredytowej, wraz z opłatami z tytułu zarządzania i innymi kwalifikowalnymi kosztami, ograniczone jest do kwoty wspólnotowego wkładu w instrument gwarancji kredytowej, a budżet ogólny Unii Europejskiej nie jest obciążany żadnym innym zobowiązaniem. Ryzyko rezydualne właściwe dla wszystkich operacji ponosi EBI. Główne warunki, zasady i procedury instrumentu gwarancji kredytowej określono w załączniku;
- e) udział w kapitale wysokiego ryzyka na rzecz funduszy inwestycyjnych lub porównywalnych przedsięwzięć finansowych priorytetowo skoncentrowanych na dostarczaniu kapitału wysokiego ryzyka na potrzeby projektów w zakresie sieci transeuropejskich oraz z udziałem znacznych inwestycji sektora prywatnego; taki udział w kapitale wysokiego ryzyka nie przekracza 1 % zasobów budżetowych określonych w art. 18;
- f) wkład finansowy w działania wspólnych przedsiębiorstw związane z projektem.

2. Kwota pomocy finansowej Wspólnoty przyznana w formach, o których mowa w ust. 1 lit. a), b), c) i f), uwzględnia kryteria określone w art. 5 i nie przekracza następujących stawek:

a) badania: 50 % całkowitych kwalifikowalnych kosztów, bez względu na rodzaj danego projektu stanowiącego przedmiot wspólnego zainteresowania;

b) prace:

(i) projekty priorytetowe w zakresie transportu:

— maksymalnie 20 % kwalifikowalnych kosztów;

— maksymalnie 30 % kwalifikowalnych kosztów w przypadku odcinków transgranicznych, pod warunkiem że zainteresowane państwa członkowskie przedstawiły Komisji wszystkie niezbędne gwarancje dotyczące wykonalności finansowej projektu oraz harmonogram jego realizacji;

(ii) projekty w dziedzinie energii: maksymalnie 10 % kwalifikowalnych kosztów;

(iii) inne niż priorytetowe projekty w zakresie transportu: maksymalnie 10 % kwalifikowalnych kosztów;

c) europejski system zarządzania ruchem kolejowym (ERTMS):

(i) wyposażenie torowe: maksymalnie 50 % kwalifikowalnych kosztów badań i prac;

(ii) wyposażenie pokładowe:

— maksymalnie 50 % kwalifikowalnych kosztów opracowania i wykonania prototypów dla instalacji ERTMS na istniejącym taborze kolejowym, pod warunkiem że prototyp jest zatwierdzony w co najmniej dwóch państwach członkowskich;

— maksymalnie 50 % kwalifikowalnych kosztów wyposażenia seryjnego do celów instalacji ERTMS na taborze kolejowym; w ramach programu wieloletniego Komisja ustala jednak maksymalną kwotę pomocy na każdy zespół trakcyjny;

d) systemy zarządzania ruchem drogowym, lotniczym, morskim, żeglugą śródlądową, i żeglugą przybrzeżną: maksymalnie 20 % kwalifikowalnych kosztów prac.

3. Stanowiąc zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 15 ust. 2, Komisja przyjmuje środki wykonawcze dla instrumentów, o których mowa w ust. 1 lit. c) i e) niniejszego artykułu.

Artykuł 7

Inna pomoc finansowa i instrumenty finansowe

1. Operacje EBI są zgodne z zasadami przyznawania pomocy finansowej na mocy niniejszego rozporządzenia.

2. Komisja koordynuje i zapewnia spójność projektów współfinansowanych w ramach niniejszego rozporządzenia z powiązanymi działaniami korzystającymi z innych wkładów i instrumentów finansowych Wspólnoty, jak również z operacji EBI.

ROZDZIAŁ III

PROGRAMOWANIE, REALIZACJA I KONTROLA

Artykuł 8

Wieloletnie i roczne programy prac

1. Stanowiąc zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 15 ust. 2, przy ustalaniu wieloletnich i rocznych programów prac Komisja stosuje kryteria określone w art. 5 oraz cele i priorytety określone w ramach decyzji nr 1692/96/WE i 1364/2006/WE.

2. Wieloletni program prac w zakresie transportu ma zastępowanie do projektów priorytetowych oraz do systemów zarządzania ruchem drogowym, lotniczym, kolejowym, morskim, żeglugą śródlądową i żeglugą przybrzeżną. Kwota koperty finansowej mieści się w przedziale 80 — 85 % zasobów budżetowych, o których mowa w art. 18, zarezerwowanych dla transportu.

3. Roczny program prac w zakresie transportu stosuje kryteria przyznawania pomocy finansowej projektom stanowiącym przedmiot wspólnego zainteresowania nieujętych w programie wieloletnim.

4. Roczny program prac w zakresie energii stosuje kryteria przyznawania pomocy finansowej projektom stanowiącym przedmiot wspólnego zainteresowania.

5. Wieloletni program prac podlega przeglądowi dokonywanemu co najmniej w połowie okresu, a w razie potrzeby wprowadza się do niego zmiany zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 15 ust. 2.

Artykuł 9

Przyznawanie pomocy finansowej Wspólnoty

1. Każdorazowo po zaproszeniu do składania wniosków na podstawie wieloletnich lub rocznych programów prac, o których mowa w art. 8 ust. 1, Komisja, stanowiąc zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 15 ust. 2, podejmuje decyzję w sprawie kwoty pomocy finansowej, która zostanie przyznana wybranym projektom lub ich częściom. Komisja określa warunki i metody ich realizacji.

2. Komisja powiadamia beneficjentów i zainteresowane państwa członkowskie o każdej przyznawanej pomocy finansowej.

Artykuł 10

Przepisy finansowe

1. Zobowiązania budżetowe mogą być podzielone na transze roczne. Co roku Komisja przeznacza poszczególne transze roczne, uwzględniając postępy w pracach nad realizacją projektów lub etapów projektów otrzymujących pomoc finansową, przewidywane potrzeby oraz dostępność zasobów budżetowych.

Beneficjenci i zainteresowane państwa członkowskie otrzymują informacje na temat orientacyjnego harmonogramu zobowiązań dotyczących poszczególnych transz rocznych.

2. Pomoc wspólnotowa może pokrywać jedynie wydatki związane z projektem poniesione przez beneficjentów lub strony trzecie odpowiedzialne za realizację projektu.

Wydatki są kwalifikowalne od daty złożenia wniosku o pomoc finansową. Wydatki wynikające z projektów ujętych w programie wieloletnim mogą być kwalifikowalne od dnia 1 stycznia danego roku, począwszy od dnia 1 stycznia 2007 r.

VAT nie jest kosztem kwalifikowalnym, z wyjątkiem VAT, który nie podlega zwrotowi.

3. Płatności są dokonywane w postaci płatności zaliczkowej, w stosownych przypadkach podzielonej na kilka transz płatności, płatności pośrednich i płatności salda końcowego.

Sposoby płatności są określone z uwzględnieniem w szczególności wieloletniej realizacji projektów infrastrukturalnych.

Płatność zaliczkowa lub, w stosownych przypadkach, jej pierwsza transza jest wypłacana w chwili przyznania pomocy finansowej.

Wszelkie płatności pośrednie są dokonywane na podstawie wniosków o płatności, z zastrzeżeniem zgodności z art. 13.

Płatności salda końcowego dokonuje się po zaakceptowaniu sprawozdania końcowego dotyczącego projektu przedstawionego przez beneficjenta i poświadczonego przez zainteresowane państwa członkowskie. Sprawozdanie końcowe szczegółowo przedstawia zwłaszcza wszystkie faktycznie poniesione wydatki.

4. W przypadku systemów opłat za dostępność pierwszej płatności zaliczkowej dokonuje się w terminie maksymalnie trzech lat od przyznania pomocy finansowej Wspólnoty po poświadczeniu przez państwa członkowskie rozpoczęcia realizacji projektu i po przedłożeniu odnośnej umowy o partnerstwie publiczno-prywatnym. Kolejnych płatności zaliczkowych można dokonywać po poświadczeniu przez państwa członkowskie postępów w realizacji projektu.

Płatności salda końcowego dokonuje się po rozpoczęciu eksploatacji projektu po sprawdzeniu, czy dany element infrastruktury został przekazany do użytku, poświadczony przez państwa członkowskie, że wydatki, o których zwrot występują, zostały faktycznie poniesione oraz po przedstawieniu dowodu, że całkowita kwota opłat za dostępność jest równa kwocie pomocy finansowej Wspólnoty.

W przypadku gdy opłata za dostępność nie należy się z uwagi na nieprzekazanie do użytku infrastruktury, Komisja odzyskuje dokonane przez nią płatności zaliczkowe.

Artykuł 11

Obowiązki państw członkowskich

1. Państwa członkowskie dokładają wszelkich starań, w zakresie swojej odpowiedzialności, w celu realizacji projektów stanowiących przedmiot wspólnego zainteresowania, korzystają-

cych z pomocy finansowej Wspólnoty przyznanej na podstawie niniejszego rozporządzenia.

2. Państwa członkowskie prowadzą monitoring techniczny i kontrolę finansową projektów w ścisłej współpracy z Komisją oraz poświadczają stan faktyczny i zgodność wydatków poniesionych z tytułu projektów lub części projektów. Państwa członkowskie mogą domagać się udziału Komisji w kontrolach przeprowadzanych na miejscu.

3. Państwa członkowskie informują Komisję o środkach podjętych na podstawie ust. 2 i dostarczają jej, w szczególności, opis systemów kontroli, zarządzania i monitorowania utworzonych w celu zapewnienia pomyślnego ukończenia projektów.

Artykuł 12

Zgodność z prawem wspólnotowym i politykami wspólnotowymi

Projekty finansowane na podstawie niniejszego rozporządzenia są realizowane zgodnie z prawem wspólnotowym i z uwzględnieniem polityk wspólnotowych, w szczególności polityk dotyczących konkurencji, ochrony środowiska, zdrowia, trwałego rozwoju, zamówień publicznych i interoperacyjności.

Artykuł 13

Anulowanie, zmniejszenie, zawieszenie i wstrzymanie pomocy

1. Po dokonaniu odpowiedniej analizy oraz poinformowaniu beneficjentów i zainteresowanych państw członkowskich, tak aby mogły one przedstawić swoje uwagi w określonym terminie, Komisja:

a) anuluje, z wyjątkiem należycie uzasadnionych przypadków, pomoc finansową przyznaną projektom lub częściom projektów, których realizacji nie rozpoczęto w ciągu dwóch lat od daty rozpoczęcia projektu ustalonej w warunkach regulujących przyznanie pomocy;

b) może zawiesić, zmniejszyć lub wstrzymać pomoc finansową:

(i) w przypadku nieprawidłowości, do których doszło w trakcie realizacji projektu lub części projektu, odnoszących się do przepisów prawa wspólnotowego; oraz

(ii) w przypadku nieprzestrzegania warunków regulujących przyznanie pomocy finansowej, w szczególności jeżeli bez zgody Komisji wprowadzono poważną zmianę wpływającą na charakter projektu lub procedury realizacyjne;

c) może, uwzględniając wszystkie stosowne czynniki, zażądać zwrotu wypłaconej pomocy finansowej, jeżeli w terminie czterech lat od upływu daty zakończenia realizacji ustalonej w warunkach regulujących przyznanie pomocy realizacja projektu lub części projektu korzystających z pomocy finansowej nie została zakończona.

2. Komisja może odzyskać całość lub część już wypłaconych kwot:

- a) w przypadku gdy jest to niezbędne, zwłaszcza w wyniku anulowania, wstrzymania lub zmniejszenia pomocy finansowej lub żądania zwrotu pomocy finansowej; lub
- b) w przypadku kumulacji pomocy wspólnotowej dla części projektu.

Artykuł 14

Ochrona interesów finansowych Wspólnoty

1. Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) może przeprowadzić kontrole na miejscu oraz inspekcje zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami ⁽¹⁾.

2. Warunki regulujące przyznawanie pomocy finansowej Wspólnoty mogą w szczególności przewidywać monitorowanie i inspekcje finansowe przeprowadzane przez Komisję lub każdego upoważnionego przez nią przedstawiciela oraz audyty przeprowadzane przez Trybunał Obrachunkowy, w stosownych przypadkach na miejscu.

3. Zainteresowane państwo członkowskie i Komisja przekazują sobie niezwłocznie wszelkie stosowne informacje dotyczące wyników przeprowadzonych inspekcji.

ROZDZIAŁ IV

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 15

Procedura komitetu

1. Komisja jest wspierana przez komitet.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem jej art. 8.
3. Komitet przyjmuje swój regulamin wewnętrzny.
4. EBI wyznacza do komitetu przedstawiciela, który nie bierze udziału w głosowaniu.

Artykuł 16

Ocena

1. Komisja i państwa członkowskie, wspierane przez beneficjentów, mogą przystąpić do oceny sposobów realizacji projektów oraz jej skutków, aby oszacować, czy zostały osiągnięte zakładane cele, w tym także cele w zakresie ochrony środowiska.

2. Komisja może zwrócić się do państwa członkowskiego będącego beneficjentem o przedstawienie szczególnej oceny projektów finansowanych w ramach niniejszego rozporządzenia lub, w stosownych przypadkach, o przekazanie jej informacji i zapewnienie pomocy niezbędnej do przeprowadzenia oceny takich projektów.

⁽¹⁾ Dz.U. L 292 z 15.11.1996, str. 2.

Artykuł 17

Informacja i promocja

1. Co dwa lata Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu i Komitetowi Regionów sprawozdanie z działań podejmowanych na podstawie niniejszego rozporządzenia. Sprawozdanie to zawiera ocenę wyników uzyskanych dzięki pomocy finansowej Wspólnoty w różnych dziedzinach zastosowania w porównaniu z pierwotnie zakładanymi celami, jak również rozdział dotyczący zawartości i realizacji bieżącego programu wieloletniego. Sprawozdanie to zawiera również informacje na temat źródeł finansowania każdego projektu.

2. Zainteresowane państwa członkowskie i, w stosownych przypadkach, beneficjenci dbają o to, aby pomocy przyznanej na podstawie niniejszego rozporządzenia towarzyszyła odpowiednia promocja, w celu poinformowania opinii publicznej o roli Wspólnoty w realizacji projektów.

Artykuł 18

Zasoby budżetowe

1. Koperta finansowa na wykonanie niniejszego rozporządzenia w latach 2007-2013 wynosi 8 168 000 000 EUR, z czego 8 013 000 000 EUR przeznaczona się na TEN-T i 155 000 000 EUR przeznaczona się na TEN-E.

2. Roczne środki zatwierdzane są przez władzę budżetową w granicach wieloletnich ram finansowych.

Artykuł 19

Klauzula przeglądowa

Przed końcem 2010 r. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie ogólne dotyczące zdobytych doświadczeń w wyniku stosowania mechanizmów przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, dotyczących przyznawania pomocy finansowej Wspólnoty.

Parlament Europejski i Rada, stanowiąc zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 156 akapit pierwszy Traktatu, decydują, czy i na jakich warunkach mechanizmy przewidziane w niniejszym rozporządzeniu mają być utrzymane lub zmienione po zakończeniu okresu, o którym mowa w art. 18 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 20

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2007 r.

Działania w zakresie transportu i energii, będące w toku w dniu rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia, podlegają w dalszym ciągu rozporządzeniu (WE) nr 2236/95 w wersji obowiązującej w dniu 31 grudnia 2006 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli,

W imieniu Parlamentu Europejskiego

...

Przewodniczący

W imieniu Rady

...

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

GLÓWNE WARUNKI, ZASADY I PROCEDURY INSTRUMENTU GWARANCJI KREDYTOWEJ, O KTÓRYM MOWA W ART. 6 UST. 1 LIT. D)

EBI jest partnerem w dziedzinie rozłożenia ryzyka i zarządza wkładem Wspólnoty w instrument gwarancji kredytowej w imieniu Wspólnoty. Bardziej szczegółowe warunki realizacji instrumentu gwarancji kredytowej, w tym nadzór nad nim i jego kontrolę, ustanawia się w umowie o współpracy między Komisją a EBI, z uwzględnieniem przepisów określonych w niniejszym załączniku.

INSTRUMENT GWARANCJI KREDYTOWEJ DLA PROJEKTÓW TRANSPORTOWYCH SIECI TEN															
Wkład wspólnotowy	1. Bez uszczerbku dla procedury korekty, poczynwszy od 2010 r., określonej w ust. 2, wkład z budżetu ogólnego UE w instrument gwarancji kredytowej jest udostępniany EBI zgodnie z następującym harmonogramem: <table> <tr> <td>2007</td><td>10 mln EUR</td></tr> <tr> <td>2008</td><td>35 mln EUR</td></tr> <tr> <td>2009</td><td>60 mln EUR</td></tr> <tr> <td>2010</td><td>80 mln EUR</td></tr> <tr> <td>2011</td><td>105 mln EUR</td></tr> <tr> <td>2012</td><td>110 mln EUR</td></tr> <tr> <td>2013</td><td>100 mln EUR</td></tr> </table> 2. W latach 2007–2009 Komisja wypłaca EBI roczne kwoty według powyższego harmonogramu. Od 2010 r. EBI zwraca się o przekazywanie sum do wysokości skumulowanej kwoty wskazanej w powyższym harmonogramie na rachunek powierniczy. Stosowny wniosek składa się przed dniem 31 grudnia roku poprzedzającego, a towarzyszy mu prognoza zapotrzebowania na zaplanowany wkład Wspólnoty. Prognoza ta służy jako podstawa dokonania, opartej na zapotrzebowaniu, korekty rocznych płatności wskazanych powyżej, co do której decyzję podejmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 15 ust. 2.	2007	10 mln EUR	2008	35 mln EUR	2009	60 mln EUR	2010	80 mln EUR	2011	105 mln EUR	2012	110 mln EUR	2013	100 mln EUR
2007	10 mln EUR														
2008	35 mln EUR														
2009	60 mln EUR														
2010	80 mln EUR														
2011	105 mln EUR														
2012	110 mln EUR														
2013	100 mln EUR														
Rachunek powierniczy	1. EBI tworzy rachunek powierniczy, na którym przechowywane są wspólnotowe wkłady i dochody wynikające z wkładu Wspólnoty. 2. Odsetki uzyskane na rachunku powierniczym i inne dochody wynikające z wkładu Wspólnoty — takie jak opłaty gwarancyjne, marża odsetkowa i marża ryzyka w odniesieniu do kwot wydatkowanych przez EBI — dodawane są do zasobów rachunku powierniczego, chyba że Komisja zdecyduje, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 15 ust. 2, że mają one zostać zwrócone do linii budżetowej TEN-T. 3. Kwoty pobrane do celów przydziału kapitału zwracane są na rachunek powierniczy po całkowitym zwrocie kwot wydatkowanych przez EBI w ramach instrumentu gwarancji kredytowej.														
Wykorzystanie wkładu wspólnotowego	EBI wykorzystuje wkład wspólnotowy do: — zapewnienia, dla każdego kwalifikowalnego projektu, rezerw przeznaczonych na pokrycie przewidywanych strat oraz do dokonania przydziału kapitału, zgodnie ze stosownymi przepisami EBI i oceną ryzyka przeprowadzoną przez EBI w ramach obowiązującej w EBI formalnej polityki w zakresie instrumentów finansowych, — pokrycia wszelkich niezwiązanych z projektem kwalifikowalnych kosztów związanych z ustanowieniem instrumentu gwarancji kredytowej i zarządzaniem tym instrumentem. Koszty te określone są w umowie o zarządzaniu między Komisją a EBI.														

INSTRUMENT GWARANCJI KREDYTOWEJ DLA PROJEKTÓW TRANSPORTOWYCH SIECI TEN

Podział ryzyka	1. EBI wykorzystuje wkład wspólnotowy do zapewnienia, dla każdego kwalifikowalnego projektu, rezerw przeznaczonych na pokrycie przewidywanych strat oraz do dokonania przydziału kapitału. 2. Rezerwa na przewidywane straty pokrywa przewidywane straty związane z projektem. Część wkładu wspólnotowego, obejmująca rezerwę na statystycznie przewidywane straty dla każdego kwalifikowalnego działania, jest wypłacana z rachunku powierniczego na rzecz EBI i w ten sposób pokrywa pewien procent ryzyka. Ta wartość procentowa jest zmienna i zależy od oceny ryzyka danego działania, a także od jego stopnia zaawansowania. 3. Przydział kapitału pokrywa nieoczekiwane straty związane z projektem. Część wkładu wspólnotowego odpowiadająca przydziałowi kapitału zostanie na rachunku powierniczym przeznaczona na każdą operację podstawową. EBI może zwrócić się z wnioskiem o tę kwotę w przypadku wezwania do wypłaty gwarancji wydanej przez EBI w ramach instrumentu gwarancji kredytowej i w ten sposób pokryć dodatkowy procent ryzyka ponoszonego przez EBI. 4. Schemat rozłożenia ryzyka wynikający z powyższego mechanizmu odzwierciedlony jest w odpowiednim rozłożeniu — między rachunek powierniczy i EBI — marży ryzyka, którym EBI obciąża swego odpowiednika w ramach podstawowej operacji objętej instrumentem gwarancji kredytowej.
Gwarancja EBI	1. Instrument gwarancji kredytowej obejmuje gwarancję EBI dla rezerwowego instrumentu wsparcia płynności, który ma zostać zapewniony kwalifikowalnemu projektowi zgodnie z instrumentem gwarancji kredytowej. 2. Jeżeli dostawcy rezerwowego instrumentu wsparcia płynności mają prawo do wezwania do wypłaty gwarancji EBI na mocy warunków instrumentu gwarancji kredytowej, EBI wypłaca wszystkie kwoty należne dostawcom rezerwowego instrumentu wsparcia płynności i staje się wierzycielem danego projektu. 3. Gdy EBI stał się już wierzycielem w odniesieniu do danego projektu, prawa EBI w ramach instrumentu gwarancji kredytowej mają charakter drugorzędny w stosunku do obsługi zadłużenia związanego z kredytem uprzywilejowanym i charakter uprzywilejowany w odniesieniu do finansowania poprzez emisję akcji i inne rodzaje finansowania. 4. Rezerwowy instrument wsparcia płynności nie powinien przekroczyć 20 % całkowitej kwoty długu uprzywilejowanego zaangażowanej w chwili zamknięcia finansowego.
Wycena	Wycena gwarancji w ramach instrumentu gwarancji kredytowej, oparta na marży ryzyka i pokryciu wszystkich administracyjnych związanych z projektem kosztów instrumentu gwarancji, ustalana jest zgodnie z odpowiednimi, zwykle mającymi zastosowanie, zasadami i kryteriami EBI.
Procedura składania wniosków	Wnioski o ochronę przed ryzykiem w ramach instrumentu gwarancji kredytowej kierowane są do EBI zgodnie ze standardową procedurą składania wniosków obowiązującą w EBI.
Procedura zatwierdzania	EBI przeprowadza kontrolę zachowania należytej staranności (<i>due diligence</i>) pod względem ryzyka, finansowym, technicznym i stanu prawnego oraz podejmuje decyzję w sprawie wydania gwarancji w ramach instrumentu gwarancji kredytowej zgodnie ze zwykle stosowanymi w EBI zasadami i kryteriami, w tym, między innymi, jakością poszczególnych propozycji, zdolnością kredytową pożyczkobiorców, dopuszczalnymi warunkami i zapotrzebowaniem rynkowym.

INSTRUMENT GWARANCJI KREDYTOWEJ DLA PROJEKTÓW TRANSPORTOWYCH SIECI TEN

Okres obowiązywania instrumentu gwarancji kredytowej	1. Wkład wspólnotowy w instrument gwarancji kredytowej przekazany zostanie nie później niż do dnia 31 grudnia 2013 r. Faktyczne zatwierdzenie gwarancji musi zostać sfinalizowane do dnia 31 grudnia 2014 r. 2. W przypadku wygaśnięcia instrumentu gwarancji kredytowej w trakcie obecnych ram finansowych wszelkie salda na rachunku powierniczym, inne niż środki przekazane i środki konieczne do pokrycia innych kosztów i wydatków kwalifikowanych, zwracane są do linii budżetowej TEN-T. Jeśli instrument gwarancji kredytowej nie zostanie przedłużony na kolejne ramy finansowe, wszelkie pozostające środki zwracane są do dochodów budżetu ogólnego UE. 3. Wypłaty środków przydzielonych na rzecz instrumentu gwarancji kredytowej można zażądać do momentu wygaśnięcia ostatniej gwarancji lub do momentu zwrotu ostatniego podporządkowanego długu, w zależności od tego, które z tych zdarzeń będzie wcześniejsze.
Sprawozdawczość	Komisja i EBI uzgadniają warunki dotyczące sprawozdawczości rocznej na temat funkcjonowania instrumentu gwarancji kredytowej.

UZASADNIENIE RADY

I. WPROWADZENIE

W dniu 20 lipca 2004 r. Komisja przesłała wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady określającego ogólne zasady przyznawania pomocy finansowej Wspólnoty w zakresie transeuropejskich sieci transportowych i energetycznych oraz zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 2236/95.

Parlament Europejski przyjął swoją opinię w pierwszym czytaniu w dniu 26 października 2005 r.

Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny wydał opinię w dniu 22 września 2005 r.

W związku z tym, że zasoby budżetowe określone w pierwotnym wniosku Komisji przekroczyły kwoty uzgodnione w ramach finansowych na lata 2007-2013 dotyczących sieci transeuropejskich, w dniu 24 maja 2006 r. Komisja przekazała zmieniony wniosek (COM(2006) 245 wersja ostateczna). Zmieniony wniosek uwzględnia najważniejsze poprawki zaproponowane przez Parlament Europejski w pierwszym czytaniu.

Prezydencja prowadziła nieformalne negocjacje ze sprawozdawcą Parlamentu Europejskiego, mając na celu osiągnięcie porozumienia w sprawie wspólnego stanowiska, które byłoby możliwe do zaakceptowania przez Parlament bez zgłaszania poprawek.

W dniu 6 grudnia 2006 r. przewodniczący Komisji Budżetowej Parlamentu Europejskiego, pan LEWANDOWSKI, wystosował do przewodniczącego Komitetu Stałych Przedstawicieli pismo (dok. 16218/06), w którym poinformował, że komisja, której przewodniczy, wyraziła zgodę na kompromisowy tekst prezydencji przedstawiony w dokumencie 12777/2/06 REV 2. Pan LEWANDOWSKI poinformował, że — o ile tekst wspólnego stanowiska zostanie przyjęty w uzgodnionej wersji — ma on zamiar zarekomendować, by na sesji plenarnej Parlament Europejski zatwierdził go bez zgłaszania poprawek.

W dniu 11 grudnia 2006 r. Rada osiągnęła porozumienie polityczne w sprawie kompromisowego tekstu Prezydencji przedstawionego w dokumencie 12777/2/06 REV 2. Komisja wydała oświadczenie, które ma zostać włączone do protokołu Rady w chwili przyjęcia wspólnego stanowiska.

II. CEL

Rozporządzenie wzmacnia i dostosowuje istniejące instrumenty finansowe przez podniesienie poziomu współfinansowania wspólnotowego, umożliwiając zastosowanie wyższej stopy współfinansowania, w szczególności dla projektów o charakterze transgranicznym, projektów związanych z tranzytem lub przyczyniających się do pokonywania naturalnych przeszkód. Rozporządzenie powinno umożliwić lepsze wykorzystanie istniejących sieci, zlikwidowanie wąskich gardeł i uzupełnienie brakujących ogniw, co sprawi, że możliwe będzie zwiększenie efektywności i konkurencyjności oraz zagwarantowanie odpowiedniego poziomu jakości, jak również redukcji punktów nasycenia, a zatem w perspektywie długoterminowej zapewni większą rentowność.

III. ANALIZA WSPÓLNEGO STANOWISKA

1. Uwagi ogólne

Wspólne stanowisko zostało uzgodnione w drodze nieformalnych trójstronnych negocjacji, po serii spotkań urzędującej prezydencji, sprawozdawcy i przedstawicieli Komisji.

IV. WNIOSKI

Rada uważa, że wspólne stanowisko jako całość jest zgodne z podstawowymi celami zmienionego wniosku Komisji i że w drodze nieformalnych negocjacji osiągnięto z Parlamentem Europejskim rozsądny kompromis.
